

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

παραμύθια γραμμένα με μεράκι και
αγάπη για το παραμύθι και την παιδική
λογοτεχνία.

Πρόλογος

Στο δεύτερο e-book περιλαμβάνονται παραμύθια των συμμετεχόντων στο σεμινάριο [«Συγγραφή Παραμυθιού»](#) γραμμένα με μεράκι και αγάπη για το παραμύθι και την παιδική λογοτεχνία. Οι συμμετέχοντες, υπό τη διακριτική καθοδήγηση της εισηγήτριας Στέλλας Τσίγγου, άφησαν τη φαντασία τους ελεύθερη, ενώ παράλληλα αξιοποίησαν τις γνώσεις που αποκόμισαν από το Σεμινάριο.

Τα παραμύθια που θα διαβάσετε απευθύνονται σε παιδιά, ωστόσο εξίσου θα τα απολαύσουν και οι μεγάλοι. Οι αναγνώστες κάθε ηλικίας θα ταξιδέψουν σε κόσμους φανταστικούς και παραμυθένιους, θα ακολουθήσουν τους ήρωες σε μοναδικές περιπέτειες, θα διασκεδάσουν και θα προβληματιστούν.

Περιεχόμενα

1. Ο Ρήγας, η μικρή Καλλιόπη και το βιβλίο το μυστικό-Βασιλούδης Θεοδόσιος

2. Και ζήσανε αυτοί καλά;-Βενιζέλου Κωνσταντίνα

3. Οι δυνατοί ζητούν βοήθεια-Βλαμάκη Κυριακή

4. Ο Φακίδας, το φίδι που ήθελε να γίνει δράκος-Παπαλιάγκας Γεώργιος

5. Το μυστικό του καλού βασιλιά-Παπαχαραλάμπους Στυλιανή

6. Το παζλ με το αφηρημένο κομμάτι-Στεφανίδου Δέσποινα

7. Μα τι να σημαίνει ευτυχισμένη;-Καρφή Χρυσή

8. Παραμύθι χωρίς αγκάθι!-Κούντου Ασπασία

9. Ο Άρνυ και το μυστικό στη στάνη-Τσίπκα Δώρα

Ο Ρήγας, η μικρή Καλλιόπη και το βιβλίο το μυστικό

ΒΑΣΙΛΟΥΔΗΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

Μια φορά και ένα καιρό η μικρή Καλλιόπη είχε έναν γάτο, αλλά αυτός δεν ήταν όπως όλοι οι άλλοι γάτοι. Ήταν ένας γάτος πονηρός, αλαζόνας και πολύ σικάτος. Γάτος με υπερφυσικές δυνάμεις, λέμε τώρα, που παρόλο που δεν του άρεσαν οι παρέες και οι φιλίες ήταν ακόλουθος πιστός της μικρής Καλλιόπης. Τον γάτο αυτόν της τον είχε δωρίσει ο θεός Τζον από την Αλικαρνασσό και παρέα με την μικρή Καλλιόπη έμπλεκαν συνέχεια σε νέες περιπέτειες. Στον δρόμο τους συναντούσαν εχθρούς και φίλους λύνοντας κάθε λογής αινίγματα που συνέβαιναν στο νησί!

Μια μέρα, καθώς περνούσαν έξω από το σπίτι της κυρίας Μαρίκας, ακούστηκε μία μεγάλη φωνή: «Oh, my God, χάθηκε το μυστικό βιβλίο. Βοήθεια, κόσμε, βοήθεια! Το βιβλίο με τις μυστικές συνταγές, πώς θα φτιάξω το γλυκό το κολοκύθι; Με έκλεψαν! Βοήθεια, κόσμε, βοήθεια!». Εκείνη την στιγμή έφτασαν έξω από το σπίτι ο Θεοδόσιος, ο εφευρέτης, και η κυρία Ανθούλα, η γειτόνισσα με την μαγική την σκούπα.

- Τι συμβαίνει, μικρή Καλλιόπη; ρώτησαν και οι δύο. Ποιος φωνάζει βοήθεια ;

Τότε, ο Ρήγας, ο γάτος της μικρής Καλλιόπης με την μελιστάλακτη φωνή, απάντησε:

- Νομίζω, αγαπητοί μου φίλοι, πως έχουμε μία νέα περιπέτεια. Κάτι συμβαίνει στην κυρία Μαρίκα. Ας το μάθουμε, λοιπόν, ακολουθήστε με όλοι.

Και έτσι μπήκαν όλοι μαζί στο σπίτι. Εκεί η κυρία Μαρίκα κάθεται φανερά καταβεβλημένη και στεναχωρημένη. Τότε ο Θεοδόσιος ρωτάει:

- Τι σου συμβαίνει, κ. Μαρίκα, τι έχει γίνει;

- Είναι ο Μάριους, το πανούργο αυτό ποντίκι. Μου έκλεψε το μυστικό βιβλίο, θέλει να καταστρέψει την μυστική συνταγή, θέλει να πάρει στον κόσμο των ποντικών το γλυκό το κολοκύθι !

- Μην ανησυχείτε κυρία μου, απάντησε ο Ρήγας. Είμαστε εδώ μαζί με την μικρή Καλλιόπη για να σώσουμε τον κόσμο από τον πανούργο αυτόν τον ποντικό. Καλλιόπη, φύγαμε ;

- Πάμε καλέ μου Ρήγα, είπε η μικρή Καλλιόπη.

- Καλοί μου φίλοι επιτρέψτε μου παρακαλώ, είπε ο Θεοδόσιος ο εφευρέτης. Αυτή είναι η τελευταία μου εφεύρεση, το υπερόχημα κολοκύθιους τρέξιους. Ανεβείτε, φίλοι μου, και ας πάμε στον απέραντο κήπο, εκεί που είναι η φωλιά του Μάριους να βρούμε το χαμένο μυστικό βιβλίο.

- Έρχομαι και εγώ μαζί σας, είπε η κυρία Ανθούλα με την μαγική σκούπα.

- Μα είναι αδύνατον να βρείτε τον Μάριους, είπε η κυρία Μαρίκα.

- Μπορούμε να τον εντοπίσουμε με την μαγική σκούπα, είπε η κυρία Ανθούλα.

Έτσι, όλοι μαζί ξεκίνησαν για τον απέραντο κήπο. Όσο ταξίδευαν, ο Θεοδόσιους οδηγούσε το κολοκύθιους τρέξιους η κυρία Ανθούλα σάρωνε τον ορίζοντα με την μαγική της σκούπα.

- Είμαστε κοντά, η μαγική σκούπα δονείται, είπε η κ. Ανθούλα.
- Βέβαια και είμαστε κοντά! Μμμ... μυρίζω ζάχαρη στην ατμόσφαιρα, αποκρίθηκε ο Ρήγας.
- Κρατηθείτε, αγαπητοί μου φίλοι, προσγειωνόμαστε, φώναξε ο Θεοδόσιους.
- Κρατήσου, Ρήγα, είπε η μικρή Καλλιόπη.

Εκείνη την στιγμή το κολοκύθιους τρέξιους προσγειώθηκε λίγο άγαρμπα και λίγο άτσαλα στον απέραντο τον κήπο.

- Είστε όλοι καλά; ρώτησε ο Θεοδόσιους.
- Όλοι safe, απάντησε ο Ρήγας.
- Παραλίγο να μας σκοτώσεις, κύριε Θεοδόσιους, είπε η κυρία Ανθούλα.
- Ζήτω η περιπέτεια! φώναξε η μικρή Καλλιόπη.

Αφού κατέβηκαν από το κολοκύθιους τρέξιους, άρχισαν να περπατούν στο μονοπάτι που οδηγούσε μέσα στον απέραντο κήπο. Εκεί συνάντησαν τις δύο γιαγιάδες, την Κι και την Πι, που μάζευαν όμορφη ρίγανη.

- Που πάτε, βρε παιδιά; αναφώνησαν μαζί οι δύο γιαγιάδες. Είναι επικίνδυνα να τριγυρίζετε στον απέραντο τον κήπο.
- Κύριες μου, απάντησε ο Ρήγας, βρίσκομαι εδώ για να σας προστατέψω όλους. Στη διάθεση σας.
- Χαχα, γέλασαν μαζί οι δύο γιαγιάδες. Και αν σας βρει ο Μάριους, τι θα κάνεις πονηρέ γάτε; ρώτησε η Κι.
- Θα έρθουμε μαζί, είπε η Πι.

Έτσι, λοιπόν, συνέχισαν το ταξίδι τους στον απέραντο κήπο και ξαφνικά μπροστά τους να, ορθώνεται ο μέγας πλάτανος, ο γηραιότερος των δέντρων.

- Πού πάει αυτή η όμορφη παρέα, τι ψάχνει να βρει και γυρίζει και μυρίζει;
- Μέγα Πλάτανε, αρχηγέ του απέραντου κήπου και γηραιότερε των δέντρων, ψάχνουμε τον Μάριους, τον πανούργο ποντικό, αποκρίθηκε η μικρή Καλλιόπη.
- Είστε στον σωστό δρόμο, αλλά για να σας αφήσω να περάσετε πρέπει να μου απαντήσετε στην αιώνια ερώτηση που κάνω σε όλους τους διαβάτες.
- Αφήστε το πάνω μου, αγαπητοί μου φίλοι, είμαι ειδήμων στα αινίγματα και τους γρίφους, είπε ο Ρήγας.
- Ωραία, λοιπόν, μικρέ μου γάτε, ας αρχίσουμε: είναι σεντόνι στο βουνό και φέρνει κρύο τσουχτερό, κατεβαίνει στο χωριό και αρέσει σαν τρελό. Πες μας τι είναι, εξυπνούλη ;
- Ωραία! Βοήθεια έχω; Το κοινό;

- Νομίζω ότι είναι το χιόνι, απάντησαν μαζί η κυρία Κι και η κυρία Πι.
- Αν δεν έχεις γέρο αγόρασε, αποκρίθηκε ο μέγας πλάτανος. Παρόλου που ο εξυπνούλης ο μικρός γατούλης δεν τα πήγε και τόσο καλά, ας είναι. Πήδα το ρυάκι της στιγμής, πάρε την έκτη την στροφή, το ποντίκι για να βρεις.

Έτσι, οι φίλοι, αφού χαιρέτησαν τον μέγα πλάτανο, ακολούθησαν το μονοπάτι που οδηγούσε στο βάθος του απέραντου κήπου. Εκεί, όπως τους είπε ο γηραιότερος του κήπου, ξεπρόβαλε ένα μικρό ρυάκι, τόσο μικρό όσο της στιγμής και, ενώ είναι έτοιμοι να πηδήξουν στην απέναντι όχθη, αυτό ξάφνου μεγαλώνει και γίνεται απειλητικό.

- Πού πάνε οι ομορφούληδες ;
- Καλό μου ρυάκι της στιγμής, λέει η μικρή Καλλιόπη, ψάχνουμε τον Μάριους το πανούργο ποντικό.
- Είστε στον σωστό δρόμο, αλλά για να σας αφήσω να περάσετε πρέπει να μου απαντήσετε στην αιώνια ερώτηση που κάνω σε όλους τους διαβάτες, αγαπητοί μου φίλοι.
- Κάτι μου θυμίζει αυτό, αποκρίθηκε ο Ρήγας.
- Σε ακούμε ρυάκι της στιγμής, είπε ο Θεοδόσιους.
- Είναι όμορφο νερό που πετάει στον ουρανό και αρέσει σαν τρελό όταν πέφτει κάτω εδώ. Μήπως γνωρίζεις, πονηρέ μου γάτε, τι είναι;
- Ωραία, βοήθεια έχω; Το κοινό;
- Είναι η βροχή, απάντησε η κ. Ανθούλα.
- Παρόλο που ο εξυπνούλης ο μικρός γατούλης δεν τα πήγε και τόσο καλά, ας είναι. Πάρε έκτη την στροφή, το πουλί θα το δεις, το ποντίκι για να βρεις.

Έτσι, η όμορφη παρέα, αφού χαιρέτησαν το ρυάκι της στιγμής, συνέχισαν τον δρόμο τους στο μονοπάτι που οδηγούσε στο βάθος τους απέραντου κήπου. Εκεί, όπως είπε το ρυάκι της στιγμής, μετά την έκτη την στροφή ένα πουλί πολύχρωμο ορθώνεται στο τέλος του δρόμου.

- Πού πάνε τα παλικάριάκια μου; ρωτάει το πολύχρωμο πουλί.
- Καλό μου όμορφο πολύχρωμο πουλί, ψάχνουμε τον Μάριους, τον πανούργο ποντικό, αποκρίνεται η μικρή Καλλιόπη.
- Είστε στον σωστό δρόμο, αλλά για να σας αφήσω να περάσετε πρέπει να μου απαντήσετε στην αιώνια ερώτηση που κάνω σε όλους τους διαβάτες, αγαπητά μου παλικάριάκια.
- Βρε τη πάθαμε, μια από τα ίδια.
- Γατούλη, εξυπνούλη, είναι πάνω εκεί ψηλά, ζωντάνια μας δίνει, ομορφιά, τον λατρεύουν τα φυτά, μα, αν θυμώσει, ζεματά. Μήπως γνωρίζεις, πονηρέ μου γάτε, τι είναι;
- Μα, φυσικά, είναι ο ήλιος, απάντησε ο Θεοδόσιους.
- Παρόλο που ο εξυπνούλης ο μικρός γατούλης δεν τα πήγε και τόσο, καλά ας είναι. Πάρε δρόμο

σταθερά, εμπόδιο δεν θα δεις, το ποντίκι θα το βρεις !

Έτσι, η όμορφη παρέα, αφού χαιρέτησαν το πολύχρωμο πουλί, συνέχισαν τον δρόμο τους στο μονοπάτι που οδηγούσε στο βάθος τους απέραντου κήπου. Εκεί, όπως είπε και το πολύχρωμο πουλί, υπήρχε μία μεγάλη ευθεία και στο βάθος στο τέλος του απέραντου κήπου προβάλλει η ζαχαρωτή κατοικία του Μάριους. Φαίνεται πως ο πανούργος ποντικός αγαπούσε την ζάχαρη ! Οι παρέα κρυφά-κρυφά πλησιάζουν στο παράθυρο και τι να δουν; Στην μέση ο Μάριους, ο πανούργος ποντικός, και δίπλα οι βοηθοί του. Αυτός διάβαζε την μυστική συνταγή και οι άλλοι έτρεχαν γύρω από το καζάνι βάζοντας μέσα εκλεκτά υλικά. Ξάφνου η παρέα τι να δει; Ο Ρήγας είχε φτάσει αθόρυβα δίπλα στον πανούργο ποντικό.

- Παραδώσου Μάριους, είμαι ο Ρήγας, γάτος εκλεκτός! Φέρε πίσω το βιβλίο, η συνταγή ανήκει στον κόσμο της κυρίας Μαρίκας.
- Καλέ μου Ρήγα και όμορφε, εδώ και χρόνο προσπαθώ και πάω να τρελαθώ, την συνταγή κατέχω, γλυκάκι δεν δημιουργώ.
- Φέρε πίσω το βιβλίο πονηρέ και πανούργε ποντικέ, είπαν με μία φωνή η κυρία Κι και η κυρία Πι.
- Έχω να σας προτείνω κάτι, καλοί μου φίλοι, είπε ο Μάριους ο πανούργος ποντικός. Βοηθήστε τον κόσμο των ποντικών να φτιάξουμε γλυκό το κολοκύθι και εγώ, ο εντιμότατος των ποντικών, θα σας δώσω πίσω το μυστικό βιβλίο !
- Ας είναι, απάντησε ο Ρήγας. Ας μην χυθεί αίμα ποντικών στην χώρα του απέραντου κήπου. Μα δεν έχω ιδέα από γλυκά!
- Ίσως μπορούμε να βοηθήσουμε εμείς, είπε ο Θεοδόσιους, ενώ μαζί του συμφώνησαν η κυρία Ανθούλα, η μικρή Καλλιόπη, η κυρία Κι και η κυρία Πι.

Έτσι, όλοι μαζί, άνθρωποι, γάτοι και ποντικοί, έκατσαν γύρω από την χύτρα και έφτιαξαν γλυκό. Το καλύτερο γλυκό του κόσμου και γεύτηκαν το κολοκύθι. Και ο Μάριους πια δεν φαινόταν τόσο κακός, όσο τουλάχιστον ήταν η φήμη του. Και φτιάχτηκε γερή φιλία. Ο Ρήγας και ο Μάριους και η μικρή Καλλιόπη έγιναν φίλοι καρδιακοί. Φυσικά, ο εντιμότατος των ποντικών επέστρεψε το βιβλίο με την συνταγή την μυστική και, αφού επιβιβάστηκαν στο κολοκύθιους τρέξιους, επέστρεψαν στον κόσμο της κυρίας Μαρίκας. Εκεί της έδωσαν το βιβλίο και έφεραν πολλή χαρά και, έτσι, ο Ρήγας και η Καλλιόπη είναι έτοιμοι για νέες περιπέτειες και άλλους κόσμους.

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα !

Και ζήσανε αυτοί καλά:

BENIZEΛΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ

Μια φορά και ένα καιρό, σε ένα μικρό χωριό της Αγγλίας ζούσε ένα κορίτσι. Το όνομά της Ραζιέλα. Η Ραζιέλα ήταν ένα όμορφο, γλυκό κορίτσι με ξανθά μαλλιά και μωβ μάτια. Έμενε μαζί με τη θεία της, την Τερέζα, και περνούσε τις μέρες της δουλεύοντας στην ταβέρνα που είχανε. Της Ραζιέλας δεν της άρεσε καθόλου εκείνη η δουλειά, όχι επειδή ήταν κουραστική. Αυτό που την ενοχλούσε ήταν οι πελάτες της ταβέρνας. Οι χωριανοί της συχνά την κορόιδευαν.

Βλέπετε η Ραζιέλα είχε ένα μεγάλο πάθος, είχε πάθος με τα παραμύθια. Πίστευε στην μαγεία και στις ευχές που γίνονται αληθινές. «Σταμάτα πια να διαβάζεις αυτές τις σαχλαμάρες! Δεν καταλαβαίνεις ότι όλα αυτά είναι ψέματα; Η αληθινή ζωή δεν έχει ούτε ένα ίχνος μαγείας», της φώναξε ένα βράδυ ο τσαγκάρης του χωριού βλέποντας τη Ραζιέλα με το αγαπημένο της βιβλίο παραμάσχαλα, την ώρα που του σέρβιρε την μπριζόλα που είχε παραγγείλει. Η Ραζιέλα όμως δεν το έβαζε κάτω, συνέχιζε να πιστεύει στα όνειρά της και ήλπιζε ότι μια μέρα θα ζούσε τη δική της περιπέτεια σε μαγικά μέρη, όπου οι άνθρωποι εκεί θα πίστευαν στην μαγεία, στην ελπίδα και στα όνειρα. «Η δική μου ιστορία θα έχει ευτυχισμένο τέλος! Όπως οι ήρωες των παραμυθιών...» έλεγε μέσα της.

Η αλήθεια είναι, πως η Ραζιέλα είχε και ένα κρυφό μυστικό. Κάθε βράδυ που η θεία της κοιμόταν, εκείνη το έσκαγε από το παράθυρο του δωματίου της και πήγαινε κρυφά στη βιβλιοθήκη του χωριού της. Εκεί περνούσε τις ώρες της διαβάζοντας κάθε φορά ένα νέο παραμύθι, αλλά φρόντιζε να γυρνάει πάντα πριν ξημερώσει, για να μην την ανακαλύψουν. Ένα βράδυ, μάλιστα, καθώς διάβαζε μια ιστορία με έναν μονόκερο κάτι έπεσε μέσα από το βιβλίο. Ήταν ένα μικροσκοπικό κλειδάκι. Η Ραζιέλα ενθουσιάστηκε τόσο που το κράτησε και το φορούσε σαν μενταγιόν γύρω από τον λαιμό της. «Ο μικρός μου θησαυρός» το αποκαλούσε και δεν το αποχωριζότανε ποτέ. Ένα βράδυ, όμως, που πήγε στην βιβλιοθήκη τα πάντα άλλαξαν... εκείνο το βράδυ η ζωή της κοπέλας άλλαξε για πάντα!

Εκείνη τη νύχτα, λοιπόν, η Ραζιέλα, το έσκασε από το παράθυρο του δωματίου της για να πάει στην βιβλιοθήκη. Καθώς όμως διάβαζε ένα παραμύθι, ξαφνικά ακούστηκε ένας θόρυβος! Η κεντρική πόρτα της βιβλιοθήκης άνοιξε και εκεί στεκόταν ένας ψηλός κύριος με μαύρα γένια. Η Ραζιέλα τον αναγνώρισε αμέσως. Ήταν ο κύριος Ζοράμπ ο φύλακας της βιβλιοθήκης.

-Ραζιέλα! Βλέπω και απόψε όπως κάθε βράδυ δεν ξέχασες το ραντεβού σου με τα βιβλία.

-Να σας εξηγήσω... είπε το κορίτσι πανικοβλημένο που ανακάλυψαν το μυστικό της.

-Δεν χρειάζεται, της απάντησε ο Ζοράμπ. Ξέρω την αγάπη σου απέναντι στα παραμύθια, για αυτό μάλιστα θα σου αποκαλύψω το μυστικό αυτής εδώ της βιβλιοθήκης. Βλέπεις η βιβλιοθήκη αυτή δεν είναι σαν όλες τις άλλες, αλλά πρόκειται για έναν μαγικό χώρο στον οποίο φτιάχνονται οι ιστορίες! Όσα παραμύθια έχεις διαβάσει, έχουν δημιουργηθεί με έναν μαγικό τρόπο μέσα σε αυτήν τη βιβλιοθήκη. Οι ιστορίες μέσα

στα βιβλία είναι αληθινές το ίδιο και οι ήρωες τους. Υπεύθυνος για την εξέλιξη της κάθε ιστορίας είναι ο φύλακας των παραμυθιών. Δηλαδή εγώ, και φροντίζω τα παραμύθια να έχουν καλό τέλος χάρη στη δύναμη τριών μαγικών αντικειμένων. Το Μανδύα της Μαγείας, τον οποίο φορώντας τον παίρνω ιδέες για τις ιστορίες. Το Κερί του Χρόνου, το οποίο είναι πάντα αναμμένο και όταν το σβήσω μπορώ να ταξιδέψω πίσω στο χρόνο της ιστορίας και το Μαργαριτάρι του Καλού, που δίνει στις ιστορίες το καλό τους τέλος.

Η Ραζιέλα άκουγε και δεν πίστευε στα αυτιά της. Επιτέλους! Όλα όσα πίστευε, όλα όσα ονειρευόταν ήταν αλήθεια, η μαγεία υπήρχε! Το ίδιο και οι ήρωες των παραμυθιών!

-Γιατί όμως τα αποκαλύπτεις σε εμένα; ρώτησε τον Ζοράμπ.

-Γιατί χρειάζομαι τη βοήθειά σου. Βλέπεις τα τρία μαγικά αντικείμενα χάθηκαν μέσα σε ένα παραμύθι κατά τη διάρκεια της δημιουργίας του και πρέπει να τα βρω πριν τα ανακαλύψει ένας σατανικός μάγος, ο οποίος τα θέλει για να ελέγχει τα παραμύθια και να δίνει σε κάθε ιστορία ένα κακό τέλος! Εγώ δεν μπορώ να πάω, γιατί ο μάγος μου στέρησε τις δυνάμεις μου. Εσύ όμως Ραζιέλα διαθέτεις τα πιο δυνατά όπλα, πίστη και φαντασία! Μόνο εσύ μπορείς να βρεις τα αντικείμενα και να σώσεις τους ήρωες των παραμυθιών! Λοιπόν θα το κάνεις;

Η καρδιά της κοπέλας σκίρτησε.

-Θα το κάνω! απάντησε γενναία.

Ήθελε όσο τίποτα στον κόσμο να μπορεί να βοηθήσει τους ήρωες, να ζήσει μια περιπέτεια και τώρα να η ευκαιρία της!

-Πώς, όμως, θα καταφέρω να μπω σε αυτήν την καινούργια ιστορία που βρίσκονται τα αντικείμενα;

-Το μενταγιόν που φοράς στο λαιμό σου, αυτό το κλειδάκι θα σε οδηγήσει. Είναι το κλειδί που ανοίγει το μυστικό δωμάτιο αυτής της βιβλιοθήκης, εκεί που φτιάχνονται οι ιστορίες, της απάντησε ο φύλακας αφήνοντάς την έκπληκτη.

Έπειτα την οδήγησε στο τέλος του δωματίου μπροστά σε μια τεράστια κόκκινη κουρτίνα. Ο Ζοράμπ τράβηξε την κουρτίνα και τότε αποκαλύφθηκε μια ολόχρυση τεράστια πόρτα με μια μικροσκοπική κλειδαριά.

-Μόλις βρεις τα αντικείμενα, χρησιμοποίησε το κλειδί για να ξεκλειδώσεις την πόρτα και να γυρίσεις πίσω, είπε στην κοπέλα.

Η Ραζιέλα έβγαλε το κλειδί από το λαιμό της και το έβαλε στην κλειδαριά. Ακούστηκε ένα κλικ και η πόρτα άνοιξε κάνοντας έναν αργό, δυνατό, μεταλλικό ήχο.

-Καλή τύχη, είπε ο Ζοράμπ και έσπρωξε την κοπέλα μέσα στην ιστορία κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Η Ραζιέλα έπεσε σε ένα καταπράσινο λιβάδι. Τι όμορφο μέρος! σκέφτηκε. Υπήρχαν κάθε λογής λουλούδια, πεταλούδες πετούσαν παντού και η Ραζιέλα μέθυσε από τις μυρωδιές. Ξάφνου είδε μπροστά της ό,τι πιο όμορφο είχε αντικρίσει, έναν μονόκερο! Έναν πανέμορφο ροζ μονόκερο. Τον πλησίασε σιγά σιγά για να μην τον τρομάξει. Ο μονόκερος την είδε.

-Γεια σου! της είπε. Δεν σε έχω ξαναδεί στο δάσος.

Η Ραζιέλα τα έχασε! Μιλάει, σκέφτηκε. Μα φυσικά! Βρίσκομαι μέσα σε παραμύθι, εδώ τα ζώα μπορούν και μιλάνε.

-Γεια σου! Με λένε Ραζιέλα, δεν είμαι από εδώ, αλλά ψάχνω να βρω κάτι πολύ σημαντικό.

-Ίσως μπορώ να βοηθήσω, απάντησε ο μονόκερος.

Έτσι η Ραζιέλα του εξήγησε τα πάντα.

-Είναι σοβαρή η κατάσταση, είπε σκεπτικός ο μονόκερος, νομίζω, όμως, ότι ξέρω από που μπορούμε να αρχίσουμε! Βλέπεις στην ιστορία που έχεις μπει, υπάρχει όντως ένας Μαγικός Μανδύας και βρίσκεται σε εκείνο εκεί το κάστρο, είπε ο μονόκερος και έδειξε στη Ραζιέλα ένα κάστρο στην κορυφή ενός λόφου ανατολικά του λιβαδιού.

-Το κάστρο ανήκει στον πρίγκιπα του τόπου. Εκείνος έχει τον Μανδύα, τον χρησιμοποιεί για να βλέπει όμορφα όνειρα. Δε νομίζω όμως να στο δώσει τόσο εύκολα.. Έκτος αν του προσφέρεις κάτι σε αντάλλαγμα!

Η Ραζιέλα έστυψε το μυαλό της να σκεφτεί, τι θα μπορούσε να προσφέρει στον πρίγκιπα. Ξαφνικά της ήρθε μια ιδέα. Μα φυσικά! Ένα βιβλίο με πολλά παραμύθια! Έτσι ο πρίγκιπας θα τα διαβάζει κάθε βράδυ και θα βλέπει όμορφα όνειρα. Όπως έκανε και εκείνη κάθε νύχτα.

-Μπορείς να με πας μέχρι το κάστρο; ρώτησε τον μονόκερο. Νομίζω ξέρω τι θα του προσφέρω, του είπε.

-Φυσικά ανέβα πάνω μου, της είπε ο μονόκερος.

Και έτσι η Ραζιέλα μαζί με τον νέο της φίλο ξεκίνησαν για το κάστρο. Φθάνοντας εκεί η Ραζιέλα ζήτησε ακρόαση από τον πρίγκιπα. Καθώς την οδηγούσαν στην αίθουσα του θρόνου η Ραζιέλα ένιωθε ότι θα πεθάνει από τη αγωνία της. Αν ο πρίγκιπας αρνηθεί; Αν δεν μου δώσει τον μανδύα; Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την σκέψη της και βρέθηκε στην αίθουσα του θρόνου. Μπροστά της βρισκόταν ένα παλικάρι με χαμογελαστά πράσινα μάτια.

-Υψηλότετε, είπε η Ραζιέλα και υποκλίθηκε. Έχω να σας κάμω μια πρόταση. Θα ήθελα να σας προσφέρω ένα βιβλίο με παραμύθια σε αντάλλαγμα τον Μαγικό σας Μανδύα.

-Ένα βιβλίο με παραμύθια; Και γιατί πιστεύεις, ότι θα σου δώσω τον Μανδύα μου για ένα βιβλίο; την ρώτησε ο πρίγκιπας.

-Μα, υψηλότετε, σας υπόσχομαι ότι διαβάζοντας κάθε βράδυ μια ιστορία πριν κοιμηθείτε θα δείτε τα πιο γλυκά όνειρα! Μπορώ να σας το εγγυηθώ ότι θα γίνει. Βλέπετε, αυτό είναι το αγαπημένο μου βιβλίο και λυπάμαι βαθύτατα που το αποχωρίζομαι, αλλά πραγματικά χρειάζομαι το Μανδύα σας.

Ο πρίγκιπας κοίταξε στα μάτια τη Ραζιέλα, το βλέμμα της ήταν τόσο αγνό και ειλικρινές που δεν μπορούσε να μην την πιστέψει.

-Καλώς λοιπόν. Ο Μανδύας είναι δικός σου, είπε και έβγαλε τον μπλε βελούδινο μανδύα του αφήνοντάς τον στα χέρια του κοριτσιού.

-Ω! Σας ευχαριστώ υψηλότετε! Και όνειρα γλυκά! του ευχήθηκε η Ραζιέλα, καθώς έφευγε από τον κάστρο.

-Τον πήρα! φώναξε στον μονόκερο. Τώρα μένουν τα άλλα δύο.

-Νομίζω ξέρω πού θα βρούμε το κερί του χρόνου, της απάντησε εκείνος. Βλέπεις υπάρχει ένας μύθος σε αυτόν τον τόπο. Στο εκκλησάκι του κάστρου υπάρχει ένα κερί που δεν έχει σβήσει ποτέ.

-Αυτό είναι! είπε ενθουσιασμένη η Ραζιέλα. Το Κερί του Χρόνου είναι πάντα αναμμένο, εκτός αν χρησιμοποιηθεί για να γυρίσει πίσω ο χρόνος. Πάμε να το πάρουμε, είπε η κοπέλα και κατευθύνθηκαν στο παρεκκλήσι του κάστρου.

Μόλις η Ραζιέλα μπήκε στο παρεκκλήσι, επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Δεξιά της υπήρχε ένα στασίδι γεμάτο αναμμένα κεριά. Τότε, η κοπέλα πρόσεξε ένα ασημί κερί με λευκή φλόγα που ξεχώριζε από τα άλλα. Αυτό πρέπει να είναι σκέφτηκε και τοποθέτησε το κερί σε ένα φανάρι που βρήκε στο ξωκλήσι για να μπορεί να το μεταφέρει.

-Τώρα μένει το τελευταίο μαγικό αντικείμενο, είπε στο φίλο της τον μονόκερο, καθώς έβγαине από την εκκλησία.

-Νομίζω ξέρω ποιος θα μας βοηθήσει! της απάντησε ενθουσιασμένος. Έχω μια φίλη, που κάνει συλλογή από μαργαριτάρια. Ίσως έχει και το δικό σου. Ανέβα στην πλάτη μου θα σε πάω σε εκείνην.

Το ταξίδι ήταν σύντομο. Γρήγορα οι δύο φίλοι έφθασαν μπροστά σε μια μεγάλη παραλία με ροζ άμμο.

-Τι όμορφη παραλία! θαύμασε η Ραζιέλα. Εδώ μένει η φίλη σου;

-Ναι, της απάντησε ο μονόκερος. Κλείλαααα, χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου! φώναξε.

Τότε μπροστά στα μάτια της Ραζιέλας μέσα από το νερό ξεπήδησε μια γοργόνα! Μια γοργόνα με μακριά, μωβ μαλλιά, διακοσμημένα με πολύχρωμες πέρλες και καταγάλανα μάτια.

-Φίλε μου, πολύ χαίρομαι που σε βλέπω! Πως μπορώ να βοηθήσω; ρώτησε η γοργόνα.

Έτσι λοιπόν, ο μονόκερος εξήγησε την κατάσταση στην Κλείλα.

-Έχω αυτό που ζητάτε. Είναι, βέβαια, το αγαπημένο μου κομμάτι, αλλά εφόσον είναι για σημαντικό σκοπό, ορίστε, είπε και έβγαλε μια μικρή ροζ πέρλα από τα μαλλιά της και την έδωσε στην Ραζιέλα.

-Καλή τύχη! ευχήθηκε η Κλείλα και με μια βουτιά χάθηκε στα βάθη του ωκεανού.

Η Ραζιέλα έτρεξε και ανέβηκε στην πλάτη του μονόκερου.

-Σε ευχαριστώ για όλα, του είπε. Ώρα να σώσουμε τα παραμύθια!

Έτσι οι δύο φίλοι κατευθύνθηκαν προς την χρυσή πόρτα, που θα τους οδηγούσε πίσω στην βιβλιοθήκη...

Μόλις επέστρεψαν, η Ραζιέλα έτρεξε στον φύλακα:

-Κύριε Ζοράμπ τα καταφέραμε! Βρήκαμε τα μαγικά αντικείμενα, είπε και τα ακούμπησε στα χέρια του.

Στη συνέχεια όμως κάτι παράξενο συνέβη. Ο φύλακας κρατώντας τα αντικείμενα άρχισε να γελάει μοχθηρά!

-Μικρή ανόητη! Στα αλήθεια πόσο αφελής είσαι! Εγώ είμαι ο μάγος! Εγώ θέλω τα παραμύθια να έχουν

άσχημο τέλος, αλλά δεν μπορούσα να βρω τα αντικείμενα. Τώρα όμως, χάρη στη βοήθειά σου επιτέλους θα καταφέρω τους σκοπούς μου!

Η Ραζιέλα κοιτούσε τρομοκρατημένη. Μα πως γίνεται να έκανα τέτοιο τρομερό λάθος!

-Ω, μην έχεις αυτό το ύφος, της είπε ο Ζοράμπ. ,Βλέπεις ήταν τόσο πολύτιμη η βοήθεια σου, που θα σου προσφέρω ένα δώρο σαν αντάλλαγμα. Σου προσφέρω μια θέση εξουσίας στο πλευρό μου! Παράτα την μίζερη ζωή σου και έλα να κυβερνήσεις μαζί μου στον κόσμο των παραμυθιών. Μπορεί τα παραμύθια να έχουν πλέον άσχημο τέλος, αλλά εσύ θα έχεις δύναμη, εξουσία και την ευκαιρία να ζεις στον κόσμο της φαντασίας όπως πάντα ήθελες.

Η Ραζιέλα σάστισε! Τι θα απογίνουν όμως οι ήρωες των παραμυθιών; σκεφτόταν. Και ο φίλος της ο μονόκερος; Δεν θα έχει το δικό του παραμύθι χαρούμενο τέλος; Τί θα μπορούσε να κάνει; Τότε της ήρθε μια ιδέα! Αν χρησιμοποιήσω το Κερί του Χρόνου και γυρίσω πίσω τον χρόνο; Θα μπορούσα να αρνηθώ στον Ζοράμπ και να μην του φέρω ποτέ τα μαγεμένα αντικείμενα. Έτσι όμως δεν θα γνώριζε ποτέ το φίλο της το μονόκερο, αλλά θα έσωζε το παραμύθι του. Τότε η Ραζιέλα έτρεξε αποφασισμένη και πήρε στα χέρια της το Κερί. Έπειτα γύρισε στο φίλο της και του είπε:

-Χάρηκα πολύ που σε γνώρισα! Ήσουν ο καλύτερος φίλος που είχα ποτέ και ελπίζω το παραμύθι σου να έχει καλό τέλος!

Αμέσως φύσηξε το κερί και ευχήθηκε να γυρίσει στην στιγμή που πήγε για πρώτη φορά εκείνο το βράδυ στην βιβλιοθήκη. Τότε κάτι μαγικό συνέβη! Η μέρα έγινε νύχτα και η Ραζιέλα ξαναγύρισε πίσω στη χρονική στιγμή που ευχήθηκε! Αλλά ο Ζοράμπ δεν ήταν πουθενά.... Αντίθετα ήταν εκεί ο φίλος της, ο μονόκερος!

-Μα, τι συμβαίνει; Πήγε κάτι λάθος; ρώτησε το κορίτσι.

-Ραζιέλα είσαι ηρωίδα, φώναξε χοροπηδώντας ο μονόκερος. Ο μάγος εξαφανίστηκε! Ήσουν διατεθειμένη να χάσεις τη φιλία μας, με σκοπό να προσφέρεις σε εμένα και στα παραμύθια ένα ευτυχισμένο τέλος. Με αυτή σου την προσφορά τα μαγεμένα αντικείμενα τώρα υπακούν σε εσένα και ο Ζοράμπ χάθηκε για πάντα. Εσύ είσαι τώρα η αληθινή φύλακας της μαγικής βιβλιοθήκης! Εσύ θα επιβλέπεις τις ιστορίες των ηρώων και θα φροντίζεις να έχουν ευτυχισμένο τέλος.

Η Ραζιέλα δεν πίστευε στα αυτιά της. Επιτέλους! Είχε όλα όσα ονειρευόταν! Θα ζούσε ένα σωρό περιπέτειες και όχι μόνη αλλά μαζί με τον αγαπημένο της φίλο! Το κορίτσι έτρεξε και αγκάλιασε το φίλο της.

-Η φιλία σου μου έδωσε το ωραιότερο δώρο της ζωής μου, του είπε χαρούμενη.

Και έτσι, η Ραζιέλα και ο μονόκερος κάθε βράδυ φροντίζανε το καλό τέλος κάθε παραμυθιού, ζώντας μαζί τις πιο απίστευτές περιπέτειες παραμένοντας φίλοι για πάντα.... και ζήσανε αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

Οι δυνατοί ζητούν βοήθεια

ΒΛΑΜΑΚΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Εδώ και λίγες μέρες, συμβαίνει κάτι δυσάρεστο στο σχολείο.

Ο Φίλιππος ήταν λίγο ντροπαλός και έτσι δε μιλούσε πολύ με τους συμμαθητές του. Μόλις χτυπούσε το κουδούνι για διάλειμμα, πήγαινε στην πίσω αυλή του σχολείου μαζί με ένα - δυο φίλους που είχε κάνει. Έπαιζαν ήσυχα και δεν ενοχλούσαν κανέναν. Ξαφνικά, εμφανίστηκαν δύο συμμαθητές του, ο Άρης και ο Πάρης.

-Ωστε εδώ κρύβεσαι, είπε ο Άρης.

-Είσαι τόσο φοβητσιάρης που δεν τολμάς να έρθεις στη μπροστινή αυλή, συμπλήρωσε ο Πάρης.

Και άρχισαν να γελάνε δυνατά.

-Δε φοβάμαι κάτι, απάντησε με παράπονο ο Φίλιππος. Απλά μου αρέσει εδώ, ψιθύρισε κοιτώντας το πάτωμα.

-Είσαι κότα! του φώναξαν και έφυγαν γελώντας.

Ο Φίλιππος απόρησε για ποιο λόγο το έκαναν αυτό και στεναχωρήθηκε, αλλά αποφάσισε να μην ασχοληθεί και να συνεχίσει το παιχνίδι για το υπόλοιπο διάλειμμα.

Μετά το σχολείο γύρισε στο σπίτι του αλλά δεν το είπε στους γονείς του γιατί ντρεπόταν να φανεί πιο αδύναμος από τους συμμαθητές του. Ήλπιζε πως ήταν απλά μια κακή μέρα.

Την επόμενη μέρα στο σχολείο, με το που χτύπησε το κουδούνι για διάλειμμα ο Φίλιππος έτρεξε στην πίσω αυλή χαρούμενος να παίξει με τους φίλους του. Σε μια στιγμή, εμφανίστηκαν πάλι ο Άρης και ο Πάρης.

-Πάλι εδώ εσύ; είπαν.

Τρομαγμένος ο Φίλιππος τους απάντησε "δε σας πείραξα, φύγετε!".

Τον έσπρωξαν και τον έριξαν κάτω. Γέλασαν κοροϊδευτικά και του είπαν "τρέξε να το πεις στη μαμάκα σου!".

Ο Φίλιππος έγινε κατακόκκινος από τη ντροπή του, γιατί νόμιζε πως όλοι τον κοιτάνε και τον κοροϊδεύουν. Στεναχωρήθηκε αλλά δεν είπε κάτι. Δεν του άρεσαν τα προβλήματα και οι καυγάδες. Οι φίλοι του δεν έκαναν τίποτα για να τους σταματήσουν, απλώς κοιτούσαν λίγο φοβισμένοι κι αυτοί, μέχρι να φύγουν ο Άρης και ο Πάρης.

-Είσαι καλά Φίλιππε; τον ρώτησαν και τον βοήθησαν να σηκωθεί.

Ο Φίλιππος ξετίναξε τα ρούχα του να τα καθαρίσει από τις σκόνες, ήθελε να παραπονεθεί αλλά δεν έβγαλε μιλιά. Συνέχιζαν να παίζουν σαν να μην έγινε κάτι. Μετά το σχολείο επέστρεψε στο σπίτι του. Αυτή τη φορά πολύ πιο λυπημένος. Το μεσημέρι κάθισε να φάει με την οικογένειά του. Σκεφτόταν να πει τι συνέβη. Αλλά τελικά το κράτησε μέσα του. Οι γονείς του δεν κατάλαβαν ότι τους έκρυβε κάτι. Το απόγευμα βγήκε έξω στην αυλή για να παίξει. Ξαφνικά, άκουσε κάτι.

-Ωχ! Τι να είναι αυτό άραγε; μοιάζει σαν κλάμα από μικρό κουτάβι.

Κοίταξε έξω στο δρόμο και είδε δύο μεγάλους σκύλους να γρυλίζουν απειλητικά σε μία χάρτινη κούτα.

Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Άρχισε να περπατάει προς το μέρος τους χτυπώντας με δύναμη τα παπούτσια του στο δρόμο για να κάνει θόρυβο και να τρομάξει τους μεγάλους σκύλους. Με αυτό τον τρόπο κατάφερε να τους διώξει. Αφού πλησίασε, είδε πως μέσα στην κούτα βρισκόταν ένα κουταβάκι μόνο του που έκλαιγε. Κάποιοι μάλλον το είχαν εγκαταλείψει. Το άρπαξε στην αγκαλιά του. "Ουφ! Καημενούλι! Ευτυχώς που έκλαψες και σε άκουσα, αλλιώς ποιος ξέρει τώρα τι θα είχε γίνει... πάμε μέσα να σου βάλω φαγητό, θα πρέπει να πεινάς...".

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκαν οι γονείς του.

-Φίλιππε τι κάνεις εδώ; είπαν.

-Έσωσα ένα κουτάβι που κάποιος εγκατέλειψε έξω στο δρόμο. Παραλίγο να του επιτεθούν δύο μεγάλοι σκύλοι που περνούσαν εκείνη την ώρα. Ευτυχώς που έκλαιγε γιατί αλλιώς δε θα το είχα ακούσει.. και ποιος ξέρει τώρα τι θα είχε συμβεί!

-Μπράβο Φίλιππε! Είμαστε περήφανοι για σένα. Ήταν πολύ θαρραλέο αυτό που έκανες! Και επίσης, είδες πόσο σημαντικό είναι να ζητάς βοήθεια; Αυτό το κουτάβι ζήτησε βοήθεια με τον τρόπο του, αφού δε μιλάει, ζήτησε βοήθεια κλαίγοντας.

Ο Φίλιππος χαμήλωσε λίγο το βλέμμα του και είπε διστακτικά:

-Έχετε δίκιο. Υπάρχει κάτι που κι εγώ χρειάζομαι βοήθεια, αλλά δεν τόλμησα να σας το πω νωρίτερα. Τώρα κατάλαβα πως ίσως με βοηθήσετε αν σας το πω. Συνέβη κάτι στο σχολείο και δεν ξέρω τι να κάνω.

Τον κοίταξαν με απορία και περίμεναν να ακούσουν τη συνέχεια.

-Δύο συμμαθητές μου με κοροϊδεύουν στα διαλείμματα, όταν δεν είναι μπροστά η δασκάλα. Με σπρώχνουν και γελάνε μαζί μου. Δεν καταλαβαίνω το λόγο που το κάνουν αυτό και δεν ξέρω τι πρέπει να κάνω για να σταματήσουν. Δεν τους έχω κάνει τίποτα εγώ!

Οι γονείς του τον αγκάλιασαν.

-Φίλιππε, είναι πολύ άσχημο αυτό που σου έκαναν. Αύριο να μιλήσεις στη δασκάλα σου, αυτά τα παιδιά πρέπει να σταματήσουν!

-Μα γιατί το κάνουν αυτό;

-Αυτά τα παιδιά ίσως έχουν προβλήματα στο σπίτι τους ή δεν έχουν μάθει τρόπους από τους γονείς τους. Ίσως τους λείπει αγάπη. Ίσως τους λείπει η αγκαλιά. Για αυτό συμπεριφέρονται λάθος. Δε μπορούμε να

ξέρουμε ακριβώς το λόγο που το κάνουν αυτό. Το σίγουρο είναι ότι δεν φταις εσύ και δεν υπάρχει κανένας λόγος να το ανέχεσαι.

-Έχετε δίκιο, θα μιλήσω αύριο στη δασκάλα μου. Αλλά, αν συνεχίσουν να το κάνουν, τι θα κάνω μετά;

-Είμαστε δίπλα σου και θα σε υποστηρίξουμε μέχρι να λυθεί το πρόβλημα, θα βρούμε τη λύση μαζί, είπαν παίρνοντάς τον μια ακόμη πιο σφιχτή αγκαλιά.

Ο Φίλιππος συγκινήθηκε και έβαλε τα κλάματα κρύβοντας το πρόσωπό του.

-Κλάψε αγόρι μου, είπε ο πατέρας του και τον κοιτούσε με αγάπη. Όλοι οι άνθρωποι κλαίνε, δεν είναι κακό αυτό.

-Μαμά, μπαμπά, σας ευχαριστώ που με καταλαβαίνετε! σκούπισε τα δάκρυά του, τους κοίταξε με ευγνωμοσύνη και επέστρεψε στο κουτάβι για να παίξουν.

Την επόμενη μέρα ο Φίλιππος ετοιμαζόταν για το σχολείο. Σκεφτόταν τι θα πει στη δασκάλα... τι θα γίνει με τους συμμαθητές του. Αλλά πλέον δε φοβόταν. Ένωθε ήδη πιο δυνατός. Ήξερε πως έχει συμμάχους, τους γονείς του! Έφτασε στο σχολείο, ξεκίνησε το μάθημα, όλα ήταν καλά. Ντριννν! Χτύπησε το κουδούνι για διάλειμμα.

“Ήρθε η ώρα”, σκέφτηκε.

-Κυρία, πρέπει να σας μιλήσω, είπε πηγαίνοντας προς το μέρος της, καθώς έβγαιναν όλα τα παιδιά έξω από την τάξη.

-Ο Άρης και ο Πάρης έρχονται στα διαλείμματα στην πίσω αυλή και με κοροϊδεύουν, με σπρώχνουν και γελάνε. Δε μου αρέσει καθόλου αυτό που κάνουν! Με κάνουν να φοβάμαι κάθε φορά που τους βλέπω να με πλησιάζουν και ντρέπομαι και τα άλλα παιδιά που είναι τριγύρω και κοιτάζουν. Θα με θεωρούν δειλό...

-Ω, Φίλιππε! είναι πολύ κακό αυτό που σου έκαναν! Έκανες πολύ καλά που μου το είπες, γιατί δεν το είχα καταλάβει... θα τους μιλήσω αμέσως!

Πήγε λοιπόν η δασκάλα, στον Άρη και στον Πάρη.

-Παιδιά, σας έκανε κάτι ο Φίλιππος; ρώτησε.

Κοίταξαν με απορία, δεν ήξεραν τι να απαντήσουν.

-Όχι, απάντησαν.

-Τότε, εσείς γιατί τον ενοχλείτε; Είναι πολύ άσχημο αυτό, δε νομίζετε;

Δεν ήθελαν να παραδεχτούν τι έκαναν αλλά κατάλαβαν πως δεν είχαν άλλη επιλογή. Έσκυψαν το κεφάλι και δε μιλούσαν.

-Θα πάμε τώρα αμέσως να ζητήσετε συγγνώμη για την απαράδεκτη συμπεριφορά σας.

Ο Άρης και ο Πάρης κατάλαβαν πως δεν ήταν σωστό αυτό που έκαναν.

-Συγγνώμη Φίλιππε! Δε θα το ξανακάνουμε, είπαν και οι δύο.

Ο Φίλιππος ένιωσε ικανοποίηση και χαμογέλασε.

-Εντάξει. λοιπόν, μπορείτε να φύγετε τώρα.

-Σκεφτόμασταν μήπως θα ήθελες να έρθεις μαζί μας να παίξουμε μπάλα στη μπροστινή αυλή. Ίσως αν γνωριστούμε καλύτερα να γίνουμε και φίλοι.

-Ωραία ιδέα, θα το πω και στους φίλους μου. Μπορούμε να παίξουμε όλοι μαζί.

-Φυσικά! είπε ο Άρης.

-Πάω εγώ να τους φωνάξω, είπε ο Πάρης.

Η δασκάλα κοίταξε το Φίλιππο και του έκανε νόημα να πάνε παραπέρα.

-Ελπίζω να μην ξαναγίνει κάτι, είπε. Αν ξαναγίνει, θα έρθεις κατευθείαν να με βρεις.

-Εντάξει κυρία, ευχαριστώ.

-Εγώ σ' ευχαριστώ που μου μίλησες Φίλιππε! Αν δεν είχες μιλήσει δε θα λυνόταν το πρόβλημα. Κάποια προβλήματα δεν είναι εύκολο να τα λύσουμε μόνοι μας. Χρειάζεται να μιλήσουμε στους κοντινούς μας ανθρώπους, στους γονείς και στους δασκάλους μας για να μας υποστηρίξουν. Οι δυνατοί ζητούν βοήθεια!

-Α! και κάτι ακόμη, συμπλήρωσε. Αν δεις κάποιο άλλο παιδί να περνάει κάτι παρόμοιο, να το βοηθήσεις! Γιατί κι εκείνο το παιδί, μπορεί να μην ξέρει τι να κάνει ή να μην έχει το θάρρος που είχες εσύ.

Ο Φακίδας, το φίδι που ήθελε να γίνει δράκος

ΠΑΠΑΛΙΑΓΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Επιτέλους! Ο Χειμώνας έφτανε στο τέλος του. Τα χιόνια έλιωναν πάνω στα βουνά και τα λουλούδια άνθιζαν μέσα στο δάσος. Κάπου εκεί, ανάμεσα στα άγρια χόρτα που μύριζαν Άνοιξη, κοιμόταν ένα μικρό φίδι. Ο Φακίδας.

Ξύπνα Φακίδα! Ξημέρωσε...

Αυτό δεν ήταν το πραγματικό του όνομα. Έτσι όμως τον φώναζαν όλα τα ζώα του δάσους, επειδή το πράσινο δέρμα του ήταν γεμάτο καφέ κηλίδες, σαν μικροσκοπικές πιτσιλιές. Μικροί και μεγάλοι τον αναγνώριζαν τόσο εύκολα που δε μπορούσε ούτε στο κρυφτό να κερδίσει. Τι κρίμα που αυτά τα σημάδια πάνω του τον έκαναν να ξεχωρίζει από μακριά και να χάνει στο αγαπημένο του παιχνίδι! Και να πεις ότι δεν ήξερε κρυφές τοποθεσίες και μυστικά περάσματα;

Ξύπνα Φακίδα.... Ξύπνα!

Ο Φακίδας, αφού ανοιγόκλεισε τα μάτια του, χασμουρήθηκε, τεντώθηκε νωχελικά και άρχισε αμέσως να ψάχνει τους φίλους του. Ήθελε να παίξει μαζί τους, αλλά κυρίως ήθελε να μοιραστεί το όνειρο που έβλεπε τόσους μήνες κατά τη διάρκεια του Μεγάλου Ύπνου, της χειμερίας νάρκης. Ονειρευόταν ότι θα μεγάλωνε, θα έβγαζε φτερά και θα μάθαινε να περπατάει. Δεν ήθελε πλέον να σέρνεται πάνω στο χώμα. Δεν ήθελε πια να είναι ο αδύναμος και μικρός της παρέας. Είχε έρθει η ώρα να κάνει το όνειρό του πραγματικότητα. Θα μεταμορφωνόταν σε έναν υπέροχο δράκο.

-Γεια σου Άλογο, φώναξε δυνατά ο Φακίδας για να τον ακούσει ο πρώτος φίλος που συνάντησε.

-Γεια και σε σένα Φακίδα, απάντησε το Άλογο χαμηλώνοντας το βλέμμα του.

-Να ξέρεις όταν μεγαλώσω θα γίνω ένας δράκος και θα μπορώ να περπατάω όπως εσύ!

Το Άλογο γέλασε και τα μεγάλα, λευκά δόντια του άστραψαν στο λαμπερό ήλιο.

-Τα πόδια σου όμως θα είναι κοντά και χοντρά. Ποτέ δε θα γίνουν ψηλά και λεπτά, όπως τα δικά μου. Άσε που δε θα μπορείς να τρέχεις τόσο γρήγορα όσο εγώ, είπε το τετράποδο ζώο και κάλπασε γρήγορα προς το λιβάδι σηκώνοντας σκόνη με τα πόδια του.

Ο Φακίδας έμεινε μόνος και αποφάσισε να πάει παρακάτω ακούγοντας το χλιμίντρισμα του Αλόγου από μακριά. Στο δρόμο του σκεφτόταν συνεχώς τα λόγια του Αλόγου και χωρίς να το καταλάβει διαπίστωσε ότι είχε φτάσει στο ξέφωτο του δάσους. Εκεί συνάντησε το Παγώνι. Αφού το χαιρέτησε, βιάστηκε να μοιραστεί και μαζί του το όνειρο που είδε.

-Τι είπες ότι θα γίνεις, όταν μεγαλώσεις; ρώτησε το Παγώνι τεντώνοντας το μακρύ λαιμό του και κάνοντας

τη φωνή του πιο ψιλή.

-Θα γίνω ένας δράκος! απάντησε ο Φακίδας με ενθουσιασμό. Θα αποκτήσω φτερά όπως τα δικά σου!

Το Παγώνι άνοιξε διάπλατα τα φτερά του σαν βεντάλια και έκανε έναν κύκλο γύρω από το Φακίδα.

-Πιστεύεις ότι θα έχεις τόσο όμορφα, πολύχρωμα και μεγάλα φτερά σαν τα δικά μου; Κοίτα χρώματα που έχω, κοίτα σχέδια!

Ο Φακίδας πάγωσε μπροστά στο εντυπωσιακό θέαμα. Όντως, η μεγαλόπρεπη παράσταση και η επίδειξη της ουράς του Παγωνιού τον είχαν ζαλίσει. Δε μπορούσε να αντιδράσει. Ένιωθε ότι χιλιάδες μάτια τον παρακολουθούσαν λες και τον είχαν βάλει στόχο.

Ξαφνικά το Παγώνι γύρισε την πλάτη του και χάθηκε μέσα στο δάσος περπατώντας καμαρωτά και περήφανα προς αναζήτηση τροφής.

Ο Φακίδας έμεινε πάλι μόνος του και χρειάστηκαν μερικά λεπτά για να συνέλθει και να μπορέσει να βάλει σε μία τάξη τις σκέψεις του.

«Λες να έχουν δίκιο το Άλογο και το Παγώνι;» αναρωτήθηκε. Σίγουρα τα πόδια που έχουν οι δράκοι δεν είναι ψηλά και λεπτά άρα και ο ίδιος δε θα μπορεί να τρέχει γρήγορα. Επίσης, τα φτερά τους δεν είναι όμορφα και χρωματιστά. Απογοήτευση γέμισε την καρδιά του Φακίδα ξαφνικά. Αν δε μπορούσε να τρέχει και να εντυπωσιάζει με την όψη του, τι άλλο του έμενε; Γιατί να θέλει να αλλάξει και να γίνει κάτι άλλο; Ιδέα!

Ως δράκος θα μπορούσε να πετάει. Τότε ήταν που θα έβρισκε περισσότερες και καλύτερες κρυψώνες για το κρυφτό.

Και με αυτή την ευχάριστη σκέψη πήγε να βρει το φίλο του το Τρυγόνι.

Ο Φακίδας γνώριζε ότι ήταν η εποχή που τα αποδημητικά πουλιά κάνουν το μεγάλο τους ταξίδι και επιστρέφουν εδώ για να χτίσουν τις φωλιές τους. Κατευθύνθηκε, λοιπόν, προς το μέρος του δάσους με τα ψηλά δέντρα. Εκεί που φωλιάζουν όλα τα μεταναστευτικά πτηνά για να αποφεύγουν τους κυνηγούς.

-Καλημέρα, Τρυγόνι! Μπορείς να μου μάθεις πώς να πετάω; ρώτησε ο Φακίδας το φτερωτό φίλο του. Θα μου φανούν χρήσιμα τα μαθήματά σου τώρα που θα γίνω δράκος!

Το Τρυγόνι σταμάτησε το γουργουρητό του και άρχισε να γελάει τόσο δυνατά που παραλίγο να πέσει από το κλαδί.

-Μου έφτιαξες τη διάθεση με το αστείο σου φίλε μου Φακίδα, είπε όταν σταμάτησε το γουργουριστό του γέλιο.

Ο Φακίδας έβγαλε θυμωμένα τη μικρή, διχαλωτή του γλώσσα αρκετές φορές. Μα, γιατί δεν τον έπαιρνε κανείς στα σοβαρά τέλος πάντων; Το Τρυγόνι κατάλαβε πως ο φίλος του θύμωσε και άρχισε τότε να του εξηγεί.

-Εμείς ταξιδεύουμε ανά σμήνη προς τις νότιες χώρες, όταν πλησιάζει ο Χειμώνας. Τα δρομολόγια που κάνουμε δεν είναι εύκολα και οι αποστάσεις που πρέπει να διανύσουμε είναι μακρινές. Πετάμε μόνο την

ημέρα και τη νύχτα ξεκουραζόμαστε σε άγνωστα μέρη. Εσύ, Φακίδα, δεν είσαι φτιαγμένος για τέτοια, είπε το Τρυγόνι και άνοιξε τα φτερά του για να πάει να βρει τα καλύτερα υλικά με τα οποία θα μπορούσε να χτίσει την καινούρια του φωλιά.

Με τούτα και με κείνα το βράδυ βρήκε το Φακίδα σκεπτικό να περιπλανιέται βαθιά μέσα στο δάσος. Ξαφνικά, μέσα στην ησυχία της νύχτας, άκουσε γρήγορα και σταθερά βήματα να τον πλησιάζουν.

-Ποιος είναι εκεί; τόλμησε να ρωτήσει με όσο θάρρος είχε κουνώντας την ουρά του με αγωνία.

-Ο Κυνηγός είμαι, απάντησε μια φωνή δειλά-δειλά.

-Μη φοβάσαι. Πλησίασε. Δε θα σου κάνω κακό.

-Το ίδιο θα έλεγα και εγώ σε σένα, απάντησε ο Κυνηγός βλέποντας το μικρό φίδι μπροστά του. Τι θέλεις τέτοια ώρα εδώ μόνος σου;

-Στεναχωριέμαι, επειδή θέλω να γίνω δράκος, αλλά οι φίλοι μου λένε πως δε μπορώ.

-Τι σου λένε ακριβώς; θέλησε να μάθει ο Κυνηγός. Ότι δε μπορείς να γίνεις δράκος;

-Μμμ... πήρε το χρόνο του ο Φακίδας για να σκεφτεί και να απαντήσει. Ούτε το Άλογο, ούτε το Παγώνι, ούτε το Τρυγόνι μου είπαν ότι δε μπορώ να γίνω δράκος. Απλά μου είπαν ότι δε μπορώ να τρέχω γρήγορα, ότι δε μπορώ να έχω όμορφα φτερά και ότι δε μπορώ να πετάω ψηλά.

-Η αλήθεια είναι ότι κανείς δε μπορεί να έχει αυτό που θέλει, απάντησε ο Κυνηγός. Δες κι εμένα. Γυρνάω σπίτι μου με άδεια χέρια, χωρίς να φέρνω κάτι για να γεμίσει το πιάτο μας στο τραπέζι. Εσύ, όμως, δε θα έπρεπε να στεναχωριέσαι. Άλλωστε, είναι άδικο να συγκρίνεις τον εαυτό σου με τους φίλους σου.

-Μακάρι να μπορούσα να αλλάξω... είπε κουλουριασμένος ο Φακίδας, γεμάτος μελαγχολία. Μακάρι να μπορούσα να πέσω για ύπνο και το επόμενο πρωί να ξυπνήσω αλλιώς.

-Δεν υπάρχει λόγος να θες κάτι τέτοιο, του απάντησε ο Κυνηγός. Σκέψου! Είσαι γρήγορος και χωρίς να έχεις τα πόδια του Αλόγου. Μεγαλώνοντας θα αλλάξεις το δέρμα σου και θα γίνεις ακόμα πιο όμορφος από το Παγώνι. Άσε που το να πετάς σαν το Τρυγόνι είναι επικίνδυνο, μιας και υπάρχω και εγώ που τριγυρνάω

μέσα στο δάσος και κυνηγάω για να ταΐσω την οικογένειά μου.

Ο Φακίδας κοντοστάθηκε για λίγο να σκεφτεί. Συμφωνούσε με τον Κυνηγό σε όλα και κυρίως για το δέρμα του που θα άλλαζε σε λίγο καιρό. Αυτό ήταν! Θα έκανε υπομονή και αυτές οι πιτσιλιές που τον ξεχώριζαν ανάμεσα στα υπόλοιπα ζώα και τον έκαναν να χάνει, όποτε έπαιζε κρυφτό μαζί τους, θα εξαφανίζονταν.

-Έχεις δίκιο, Κυνηγέ. Δε θα ξανακάνω τέτοια όνειρα. Ποτέ πια! είπε αποφασιστικά ο Φακίδας.

-Πρόσεξε, μικρέ μου φίλε. Δε σου είπα να μην ονειρεύεσαι καθόλου, τον διόρθωσε ο Κυνηγός. Τα όνειρα είναι χρήσιμα στη ζωή μας και κανένας δε μπορεί να σου πει ότι είναι λάθος. Είναι δικά σου και μόνο δικά σου και σίγουρα δε μπορούν όλα τα όνειρα να είναι ίδια. Έτσι, όλοι έχουμε ένα κοινό μεταξύ μας, χωρίς να χρειάζεται να μοιάζουμε ο ένας στον άλλον. Πάμε τώρα να φύγουμε, γιατί οι δικοί μου θα ανησυχούν. Έχω αργήσει αρκετά για το αποψινό δείπνο, είπε ο Κυνηγός και χαιρέτησε το μικρό φίδι.

-Καλό δρόμο, Κυνηγέ και σε ευχαριστώ πολύ για όλα, φώναξε μέσα στη νύχτα ο Φακίδας και πήρε βιαστικά το δρόμο προς το σπίτι του. Ανυπομονούσε να πάει να κοιμηθεί και να ονειρευτεί. Να γίνει, έστω και στα όνειρά του, ένας υπέροχος δράκος.

Καληνύχτα Φακίδα...

Το μυστικό του καλού βασιλιά

ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Μια φορά και έναν καιρό σε ένα βασίλειο μακρινό ζούσε ένας βασιλιάς.

Ήταν πολύ καλός βασιλιάς αγαπούσε όλους τους υπηκόους του και τον αγαπούσαν και αυτοί. Τόσο καλός ήταν που τον φώναζαν "Καλόκαρδο" !

Η γυναίκα του δεν ζούσε εδώ και χρόνια και μεγάλωσε μόνος του τον μοναχογιό του. Ο γιος του ήταν επίσης καλός, αλλά πιο κλειστός χαρακτήρας. Προτιμούσε να περνάει τον περισσότερο χρόνο του μέσα στο παλάτι μόνος του. Διάβαζε βιβλία, έπαιζε με τα παιχνίδια του, έβλεπε έξω από το παράθυρό του τις ομορφιές του παλατιού, τα δάση και τον ουρανό... αλλά πάντα μόνος. Και γι' αυτό το λόγο τον φώναζαν "Μοναχούλη".

Τα χρόνια πέρασαν, ο βασιλιάς καλόκαρδος γέρασε και αποφάσισε πως ήρθε η ώρα ο γιος του να πάρει τη θέση του και να γίνει βασιλιάς. Όταν το ανακοίνωσε στον πρίγκιπα Μοναχούλη, αυτός αρνήθηκε.

-Μα, πατέρα, πως θα γίνω εγώ βασιλιάς; Δεν ξέρω πως είναι να είσαι βασιλιάς.

-Μη φοβάσαι, γιε μου, του απάντησε ο βασιλιάς καλόκαρδος. Εγώ θα σε βοηθήσω, θα είμαι δίπλα σου. Θα σου δείξω τον τρόπο.

Ανακοίνωσε ο βασιλιάς τα νέα αυτά και στο λαό του. Αντέδρασαν αρνητικά.

-Μα εσένα θέλουμε, του είπαν. Ποιος είναι ο γιος σου; Δεν τον γνωρίζουμε, δεν βγαίνει ποτέ από το παλάτι.

Ο πρίγκιπας στεναχωρήθηκε και αποφάσισε να φύγει για λίγο από το βασίλειό του, να ταξιδέψει στα γύρω βασίλεια.

-Πατέρα, πρέπει να μάθω πως να γίνω καλός βασιλιάς. Αποφάσισα να ταξιδέψω στα γύρω βασίλεια. Ίσως εκεί βρω την απάντηση.

Έτσι και έγινε. Ο πρίγκιπας Μοναχούλης πήρε το αλογό του και έφυγε για τα γύρω βασίλεια. Εκεί ήλπιζε να μάθει το μυστικό του καλού βασιλιά.

Πρώτα πήγε στο βασίλειο της χάλκινης κοιλάδας. Ζήτησε να δει το βασιλιά τους. Αυτός τον υποδέχτηκε με μεγάλη χαρά.

-Τι σε φέρνει στα μέρη μας, πρίγκιπα Μοναχούλη;

- Έρθε η ώρα να κυβερνήσω εγώ το βασίλειό μου και δεν μπορώ, γιατί δεν ξέρω πωςθέλω να μου πεις το μυστικό του καλού βασιλιά.

-Α, δεν το ξέρεις; Θα στο πω εγώ, είπε ο βασιλιάς. Το δικό μου μυστικό είναι η χάλκινη πανοπλία. Φοράω συνέχεια αυτή τη χάλκινη πανοπλία και έτσι είμαι πολύ δυνατός και όλοι οι υπήκοοί μου με βλέπουν έτσι δυνατό και με σέβονται.

-Α, τότε θέλω και εγώ αυτή την πανοπλία, του απάντησε.

Έτσι, του ετοίμασαν μία χάλκινη πανοπλία και, αφού τους ευχαρίστησε ο πρίγκιπας, έφυγε.

Στη συνέχεια πήγε στο βασίλειο της ασημένιας λίμνης. Ο πρίγκιπας χαιρέτησε τον βασιλιά του παλατιού και του εξήγησε το λόγο της επίσκεψής του.

-Μα, το μυστικό της επιτυχίας του βασιλείου μου είναι γνωστό, του λέει ο βασιλιάς. Το ασημένιο σπαθί μου είναι αυτό που με ξεχωρίζει από τους άλλους. Είναι κοφτερό και δυνατό.

-Θέλω και εγώ αυτό το σπαθί λέει ο πρίγκιπας.

Έτσι, λοιπόν, του το έφτιαξαν και έπειτα ο πρίγκιπας έφυγε.

Το τρίτο και τελευταίο βασίλειο που επισκέφτηκε ήταν το βασίλειο του χρυσού βουνού.

-Γεια σου, βασιλιά μου, ψάχνω να βρω το μυστικό του καλού βασιλιά...μπορείς σε παρακαλώ να μου πεις ποιο είναι αυτό;

-Βεβαίως, απαντά ο βασιλιάς. Το δικό μου μυστικό είναι η χρυσή μου κορώνα. Είναι τόσο αστραφτερή και λαμπερή που όποιος με βλέπει θαμπώνεται και με προσκυνά. -

-Μπορείς να μου φτιάξεις και εμένα μία κορώνα;

-Μα φυσικά, απαντά ο βασιλιάς.

Πήρε λοιπόν ο πρίγκιπας την κορώνα και χαρούμενος επέστρεψε στο παλάτι του.

Πίστευε πως η χάλκινη πανοπλία, το ασημένιο σπαθί και η χρυσή κορώνα θα τον βοηθούσαν να γίνει ο καλύτερος βασιλιάς. Μπαίνει μέσα στο βασίλειό αγέρωχος με ψηλά το κεφάλι του φορώντας τα νέα του αποκτήματα. Όταν τον είδαν οι υπήκοοί του είπαν:

-Μα, ποιος νομίζει ότι είναι; Πιστεύει πως με μια κορώνα, με μια πανοπλία και ένα σπαθί θα τον αγαπήσουμε και θα τον δεχτούμε;

Ο πρίγκιπας τα άκουσε τα λόγια αυτά και μπήκε μέσα στο κάστρο του απογοητευμένος. Ο πατέρας του πήγε να τον παρηγορήσει.

-Μη στεναχωριέσαι, του λέει. Έχουν δίκιο. Είναι ωραίο, βέβαια, να έχεις την καλύτερη κορώνα, πανοπλία και σπαθί, αλλά αυτά δεν φτάνουν.

-Και, τότε, τι χρειάζεται, πατέρα;

-Αγάπη. Αυτή είναι το μυστικό για όλα.

-Αγάπη;

-Ναι, γιε μου, αγάπη για το λαό σου.

-Και πώς θα έχω αγάπη;

-Αρχικά, πρέπει να γνωρίσεις το λαό σου. Να μάθεις τις ανάγκες τους, τις επιθυμίες τους και φυσικά να σε γνωρίσουν και αυτοί. Η γνωριμία σας αυτή θα φέρει το σεβασμό, την εκτίμηση και την μεταξύ σας αγάπη. Αυτό είναι το δικό μου μυστικό ενός καλού βασιλιά, γιε μου.

Ο πρίγκιπας αποφάσισε να ακούσει τον πατέρα του. Από την επόμενη μέρα κιόλας βγήκε έξω από το παλάτι του και πήγε να γνωρίσει τους υπηκόους του. Τους επισκέφτηκε όλους. Μίλησε μαζί τους, κάνανε παρέα, γνωριστήκανε. Έτσι, γνώρισε ο πρίγκιπας το λαό του αλλά και ο λαός του αυτόν. Σύντομα κατάλαβαν πως αυτά που τους ένωναν ήταν πολλά, καθώς μεγάλωσαν στον ίδιο τόπο. Κατάλαβε πως το πιο σημαντικό στη ζωή δεν είναι τα αντικείμενα, αλλά οι ανθρώπινες σχέσεις.

Σύντομα ο λαός τον αποδέχτηκε με χαρά ως διάδοχο του θρόνου. Ο πρίγκιπας ήταν πολύ χαρούμενος και δεν ήταν πλέον μοναχούλης, αλλά είχε φίλους όλο τον λαό του. Αγάπησε μάλιστα και μία κοπέλα από τον λαό του. Πολύ όμορφη και ευγενική και αποφάσισε να την κάνει γυναίκα και βασίλισσα του. Την μέρα που στέφτηκε βασιλιάς έγινε και ο γάμος του. Με δάκρυα χαράς στα μάτια του ευχαρίστησε τον πατέρα του.

-Σε ευχαριστώ πολύ, πατέρα, για την συμβουλή σου, του είπε. Η αγάπη είναι το μυστικό, η λύση και η απάντηση σε όλα...

Και ζήσανε αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

Το παζλ με το αφηρημένο κομμάτι

ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Μια φορά κι έναν καιρό στον μαγικό κόσμο των παιχνιδιών ένα παζλ αποφάσισε να φτιαχτεί μόνο του. Τα κομμάτια, λοιπόν, του παζλ ξεκίνησαν χαρούμενα να φτιάχνουν ομάδες, ανάλογα με το χρώμα τους και μόνο τα πολύχρωμα κομμάτια, που ήταν και τα περισσότερα, έμειναν σκόρπια στο μεγάλο κουτί.

Το πρώτο κομμάτι, λοιπόν, έδωσε έναν πήδο και «τσουπ» μπήκε στην θέση του. Μετά φώναξε το δεύτερο και εκείνο ήρθε χοροπηδώντας και κάθισε δίπλα του και μετά ήρθε το τρίτο και το τέταρτο και κάπως έτσι, με χαρές και γέλια, συνεχίζονταν οι εργασίες.

Όταν ήρθε η ώρα για το πράσινο στην θέση 18, όσο και να το φώναζαν αυτό ήταν άφαντο! Αναστάτωση επικράτησε και οι εργασίες σταμάτησαν.

-Μα που είναι επιτέλους αυτό το πράσινο; φώναξε ένα κόκκινο που εκνευριζόταν με το παραμικρό.

Τα πράσινα κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, αλλά, όσο και να κοίταζε το ένα το άλλο, το πράσινο της θέσης 18 δεν ήταν εκεί.

-Πω ,πω , μπλέξαμε , είπε ένα πράσινο.

-Καλύτερα να σκορπιστούμε να ψάξουμε να το βρούμε, είπε ένα άλλο πράσινο.

Έτσι κι έγινε. Σκορπίστηκαν, άρχισαν να ψάχνουν και τελικά το βρήκαν να κοιμάται του καλού καιρού σε μια γωνιά μέσα στο μεγάλο κουτί με τα πολύχρωμα. Το πράσινο 18 ήταν αφηρημένο και δεν είχε πάρει σοβαρά την δουλειά που έκαναν, έτσι έκοβε βόλτες εδώ και εκεί όσο οι άλλοι συνεργαζόντουσαν, ώσπου βρέθηκε στο μεγάλο κουτί, νύσταξε και το 'ριξε στον ύπνο.

Όταν τελικά το ξύπνησαν και κατάλαβε την αναστάτωση που είχε δημιουργήσει, παρουσιάστηκε μπροστά σε όλα τα κομμάτια, αλλά δεν ήξερε τι να πει.

Τα κόκκινα, που θύμωναν με το παραμικρό και δεν τους άρεσαν οι καθυστερήσεις, άρχισαν να φωνάζουν:

-Απαράδεκτο! Να τον διώξουμε.

Εν τω μεταξύ και οι υπόλοιπες ομάδες είχαν σκορπίσει εδώ και εκεί, όσο έψαχναν για το πράσινο.

-Εγώ νομίζω πως μια συγγνώμη θα ήταν αρκετή, είπε κάποιο από τα ροζ.

Τα κίτρινα και τα γαλάζια συμφώνησαν. Τα άσπρα, που όλοι τα σεβόντουσαν σαν πιο σοφά, πήραν τον λόγο:

-Είστε υπερβολικοί και απερίσκεπτοι, είπε ένα άσπρο και μάλωσε τα κόκκινα, που το μόνο που έκαναν ήταν να θυμώνουν με το παραμικρό. Όλοι είμαστε σημαντικοί για το παζλ, συνέχισε να λέει, αν λείπει ένα

από εμάς, θα φαίνεται άσχημη η εικόνα μας.

Το πράσινο 18 έσκυψε, ζήτησε συγνώμη από όλους και με αργά βήματα ξεκίνησε να μπει στη θέση του, αλλά όλοι πρόσεξαν πως κάτι είχε αλλάξει πάνω του. Με όλη αυτή την στεναχώρια και την αγωνία που είχε μήπως το διώξουν δεν ήταν πια ούτε γυαλιστερό το χρώμα του ούτε είχε το μέγεθος που έπρεπε, είχε μαραζώσει και φαινόταν πιο μικρό και χλωμό.

Πανικός επικράτησε όλοι πηγαινοερχόντουσαν προσπαθώντας να καταλάβουν πώς έγινε αυτό και αναρωτιόντουσαν τι θα μπορούσε να γίνει για να διορθωθεί το πρόβλημα. Τα κίτρινα, που δεν είχαν μιλήσει μέχρι τώρα, πρότειναν να κόψουν το συγκεκριμένο σημείο από τη φωτογραφία που υπήρχε μέσα στο κουτί και να μπει από πάνω από το πράσινο 18, οπότε θα έδειχνε γυαλιστερό και με σωστό μέγεθος. Το πράσινο 18, που ένιωθε υπεύθυνο για ότι έγινε, είπε πως θα δεχτεί ό,τι αποφασίσουν, όμως τα υπόλοιπα πράσινα διαφώνησαν έντονα.

-Όχι, είπαν, αυτή η λύση δεν είναι καλή, το 18 θα είναι στο σκοτάδι για πάντα, αν μπει από πάνω του το κομμάτι της φωτογραφίας.

-Δεν έχουν άδικο τα πράσινα, είπε ένα άσπρο.

Άρχισαν, τότε, όλοι να κουβεντιάζουν για το ποια λύση θα ήταν καλύτερη, κουβέντα στην κουβέντα, όμως, άρχισαν να φωνάζουν και να διαφωνούν και στο τέλος όλοι ήταν μουτρωμένοι και μαλωμένοι και η κάθε ομάδα υποστήριζε τη δική της λύση.

Όσο γινόντουσαν, όμως, όλα αυτά, τα άλλα παιχνίδια πού ήταν εκεί γύρω είχαν εν τω μεταξύ μαζευτεί γύρω από το κουτί του παζλ και παρακολουθούσαν τι γινόταν. Μια κούκλα ντυμένη πριγκίπισσα είπε:

- Αν μου επιτρέπετε, τόση ώρα που εμείς τα παιχνίδια σας παρακολουθούμε βλέπουμε πως χάσατε την χαρά της δημιουργίας. Ξεκινήσατε με γέλια και χαρές και τώρα διαφωνείτε και τσακώνεστε. Γιατί δεν κάνετε ένα διάλειμμα να ηρεμήσουν όλοι και ίσως τότε βρείτε την λύση που ψάχνετε;

-Να κάνουμε ένα γλέντι με χορό και τραγούδια, είπε η κουρδιστή μαϊμού, που άρχισε να χορεύει κτυπώντας ταυτόχρονα τα δυο πιατίνια που είχε στα χέρια της.

Η ιδέα άρεσε σε όλους, ειδικά τα πολύχρωμα κομμάτια τρελαίνονταν για διασκέδαση. Τα κόκκινα ήταν τα μόνα που δεν συμφώνησαν και κάθισαν σε μια γωνιά θυμωμένα. Μια κούκλα που ήξερε να τραγουδάει άρχισε το τραγούδι. Το γελαστό τρενάκι γύρναγε γύρω γύρω σφυρίζοντας κάθε τόσο. Τουuuu! Το αεροπλανάκι πέταξε ψηλά πάνω απ' όλους και έκανε φιγούρες για να τους διασκεδάσει. Η μικρούλα ντραμς ξεκίνησε να συνοδεύει στο ρυθμό την μαϊμού με τα πιατίνια και τότε η μικρή πορτοκαλί κιθάρα άρχισε να παίζει. Το ρομπότ φώναξε το άσπρο μικρό πιανάκι να πάρει μέρος κι αυτό. Τραγούδια και μουσικές ακούγονταν παντού. Ένας σκύλος και μια γάτα αγκαλιάστηκαν και χόρευαν μαζί. Η κούκλα πριγκίπισσα μαζί με τις άλλες κούκλες και τον πειρατή με το ένα μάτι πιάστηκαν από τα χέρια και χόρευαν όλοι μαζί. Η πάπια με το μοβ καπέλο, το ροζ κουνελάκι, ο μπλε ιπποπόταμος, τα αυτοκινητάκια και η μπουλντόζα, όλοι διασκεδάζαν ο καθένας με τον τρόπο του. Ένα λούτρινο ποντικάκι που ήξερε να λέει αστεία είπε τόσα πολλά και ωραία που όλοι έσκασαν στα γέλια. Ακόμα και τα κόκκινα έβαλαν τα γέλια, ξέχασαν το θυμό τους και μπήκαν στο χορό. Το γλέντι κράτησε αρκετή ώρα, η διάθεση όλων είχε αλλάξει και πιο πολύ απ' όλους είχε αλλάξει η διάθεση του πράσινου στην θέση 18 που από τον πολύ χορό και τα πολλά γέλια

χαλάρωσε, τεντώθηκε και, προς έκπληξη όλων, και το χρώμα του ξαναβρήκε και το σωστό του μέγεθος.

Χαρές που έκαναν όλοι, όταν τον είδαν χαρούμενο και λαμπερό να μπαίνει στην θέση του. Έτρεξαν όλοι να φτιάξουν πάλι τις ομάδες τους και σε λίγη ώρα το παζλ είχε τελειώσει και μια όμορφη εικόνα είχε φτιαχτεί.

Εσείς, παιδιά, ποια εικόνα λέτε να είχε το παζλ που φτιάχτηκε;

Μα τι να σημαίνει ευτυχισμένη

ΚΑΡΦΗ ΧΡΥΣΗ

αφιερωμένο στον Φλάφυ μας, θα είσαι πάντα στη καρδιά μας

Ήταν μία φθινοπωρινή μέρα στην Χαμστερούπολη. Μπορεί να ήταν Δευτέρα ή ίσως και Τρίτη. Σε μία πόλη όχι με ψηλά σπίτια και πολλά αυτοκίνητα αλλά με μικρά χαμστερόσπιτα και μεγάλα χαμόγελα. Τα μικρά χάμστερ ετοιμαζόταν για τον σημερινό περίπατο στο χαμστερόδασος.

Μπιιι...Μπιιιιι, ακούστηκε το σχολικό!

-Μαμά, έφτασε! είπε ο Φλάφυ και γρήγορα φόρεσε την τσάντα στους ώμους και έτρεξε στην πόρτα.

-Καλά να περάσεις μικρέ μου! είπε η μαμά, σφίγγοντας τον στην αγκαλιά της. Με κάνεις πολύ ευτυχισμένη, του ψιθύρισε στο αυτί και με χαρά τον βοήθησε να ανέβει.

«Ευτυχισμένη...;», μουρμούραγε ο Φλάφυ με απορία σε όλη τη διαδρομή. «Μα, τί να 'ναι πάλι τούτο; Μήπως είναι κάποια νέα γεύση παγωτό ή κάποια γειτόνισσα που την λένε έτσι;» σκεφτόταν ενώ έσπαγε μερικά σποράκια που είχε φυλαγμένα στην τσέπη του, φυσικά με γεύση μπρόκολο!

Δεν πέρασε πολύ ώρα και έφτασαν στο γεμάτο με πολύχρωμα φύλλα χαμστερόδασος. Όλα τα χαμστεράκια έτρεχαν από 'δω και από εκεί, σκαρφάλωναν στα δέντρα και έσκαβαν τρύπες στο χώμα, μα ο Φλάφυ συνέχιζε να είναι σκεπτικός.

«Ααα! Έχω μία ιδέα!!» φώναξε δυνατά. «Δεν υπάρχει περίπτωση να μην ξέρει κανείς τί σημαίνει ευτυχισμένη», αλλά κανείς δεν τον άκουσε, παρά μόνο μια λευκή πάπια που κολυμπούσε εκείνη την ώρα στην λίμνη.

Κουααάξ, κουάξ, ευτυχισμένη...;

-Ναι!! Ευτυχισμένη!! Ξέρεις τί είναι αυτό; Έχω σπάσει το κεφάλι μου αλλά δεν μπορώ να καταλάβω, της είπε ο Φλάφυ και έφαγε ένα σποράκι, φυσικά με γεύση μπρόκολο.

-Μμμ ναί! Εγώ νοιώθω ευτυχισμένη, όταν κολυμπώ σε καθαρά και δροσερά νερά, κουάξ, κουάξ, είπε η πάπια και πετάρισε μακριά.

«Μα η μαμά μου δεν κολυμπά!», απόρησε ο μικρός, βλέποντας την να φεύγει και σκέφτηκε «Όλο και κάποιος θα ξέρει, δεν μπορεί!».

Έτσι πειστωμένος συνέχισε να περπατά ανάμεσα στα μεγάλα δέντρα του χαμστερόδασους, ώσπου τί να δει; Μια ολόκληρη παρέα μυρμηγκιών, σχημάτιζε μια μεγάλη ουρά ανάμεσα σε κάτι χόρτα. «Δεν γίνεται! Τα μυρμήγκια θα ξέρουν σίγουρα!», σκέφτηκε και τα πλησίασε προσεκτικά, χωρίς να τα τρομάξει.

-Εππ, παιδιά! Χρειάζομαι τη βοήθεια σας, είπε σκύβοντας προς το μέρος τους.

-Μα φυσικά, απάντησαν εκείνα με μια φωνή. Μήπως θέλεις κάποιο σπόρο για ένα μικρό κολατσιό;, τον ρώτησαν.

-Μμμ, όχι, ευχαριστώ! Θέλω να σας ρωτήσω, αν ξέρετε τί σημαίνει ευτυχισμένη, είπε γεμάτος απορία.

-Ναι, αμέ! απάντησαν πάλι εκείνα με μια φωνή. Είμαστε ευτυχισμένα, όταν δουλεύουμε μαζί για να κουβαλήσουμε τροφή στη φωλιά μας, που θα μας φτάσει για όλο τον χειμώνα που έρχεται.

Μα, του Φλάφου πάλι κάτι δεν του κολλούσε.

«Σίγουρα η μαμά δεν εννοούσε αυτό», σιγομουρμούρισε και αφού ευχαρίστησε τα μυρμήγκια για τη βοήθεια, έκατσε δίπλα σε μία πέτρα.

Είχε αρχίσει να πιστεύει πως δεν θα μάθαινε ποτέ, τί στο καλό σημαίνει αυτή η λέξη, μα ξαφνικά, ακούστηκε από μακριά «Τρέξτε όλοι να δείτε!!». Ο Φλάφου τινάχτηκε πάνω και αφού μάσησε και το τελευταίο σποράκι, που είχε στη τσέπη του, φυσικά με γεύση μπρόκολο, έτρεξε να δει τι συνέβη.

Ήταν ο φίλος του ο Πόκυ, που είχε βρει μία χελώνα, μία όχι και τόσο νέα χελώνα, που ήξερε όμως ιστορίες τρομερές, για πλάσματα του δάσους και όχι μόνο!

«Επιτέλους, να κάποιος που σίγουρα θα μπορεί να με βοηθήσει!», σκέφτηκε ο Φλάφου φωναχτά και περπάτησε γρήγορα και χαμογελαστά προς το μέρος της. Πριν προλάβει καλά-καλά να τον κοιτάξει, την ρώτησε:

-Ευτυχισμένη!! Ξέρετε τί σημαίνει η λέξη ευτυχισμένη;

Η χελώνα ξαφνιάστηκε! Δεν ήξερε καν ποιός ήταν. Μα, αφού ανασήκωσε τα γυαλιά της, είπε αργά:

-Περίεργη η απορία σου μικρέ, αλλά μάθε πως νοιώθω πολύ ευτυχισμένη που έχω ένα σκληρό καβούκι, που μπορεί να με προστατεύει απ' τα πάντα.

Έπειτα χαμογελαστή ξεκίνησε να λέει στα υπόλοιπα χαμστεράκια μια ιστορία για τα τέρατα του δάσους, όπως της είχαν ζητήσει. Όμως είχε πάει ήδη αργά και η εκδρομή τους στο χαμστερόδασος, έφτανε στο τέλος της. Σε όλη τη διαδρομή, ο Φλάφου δεν έβγαλε μιλιά. Σκεφτόταν, βλέπετε, τα λόγια της κυρίας χελώνας!

Μα μόλις είδε τη μαμά του, έξω από το σπίτι τους να τον περιμένει, έτρεξε στην αγκαλιά της, που ήταν τόσο ζεστή... που τον έκανε να ξεχάσει όλα όσα τον απασχολούσαν. Εξάλλου, είχε αποφασίσει να μην ξαναρωτήσει κανέναν άλλον για αυτή τη λέξη. Και πριν προλάβει να χαιρετήσει τους συμμαθητές του, που έφευγαν με το χαμστεροσχολικό, μια γλυκιά μυρωδιά μπήκε μέσα στα μικροσκοπικά χαμστερορουθούνια του.

«Μπρόκολο!!» φώναξε τόσο δυνατά, που τον άκουσαν σίγουρα οι γείτονες και έτρεξε στην κουζίνα. Εκεί τον περίμενε το αγαπημένου του φαγητό. Σούπα με μπρόκολο, όπως του αρέσει!

Αφού έγλυψε και την τελευταία στάλα που είχε το πιάτο του, είχε έρθει η ώρα για μια καλή ιστορία. Και ποιός ήταν πιο καλός στις ιστορίες; Μα φυσικά, ο μπαμπάς του, που ήταν συγγραφέας

χαμστεροπαραμυθιών! Ενθουσιασμένος και με ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά, πήγε στο δωμάτιο του για να διαλέξει το αγαπημένο του παραμύθι. Μα, περνώντας μπροστά από τον μεγάλο καθρέφτη του διαδρόμου, δεν πίστευε στα μάτια του! Η μαμά του έφτιαχνε τις καλοχτενισμένες της χαμστερομπούκλες και εκείνος δίπλα, είχε κάτι τόσο τέλειο! Το ίδιο χαμόγελο με αυτήν!

Τότε η μαμά του είπε «Κοίτα πόσο πολύ μοιάζουμε Φλάφου, έχουμε το ίδιο ευτυχισμένο χαμόγελο!». Ο Φλάφου γούρλωσε τα μάτια του και τότε τα κατάλαβε όλα! Ήταν και αυτός ευτυχισμένος, γιατί είχε αγάπη, το καλύτερο του φαγητό και το αγαπημένο του παραμύθι! Άλλωστε, η ευτυχία μπορεί να είναι σημαντική μα και τόσο διαφορετική για τον καθένα ταυτόχρονα!

Παραμύθι χωρίς αγκάθι!

ΚΟΥΝΤΟΥ ΑΣΠΑΣΙΑ

Μια φορά και ένα καιρό σε ένα βασίλειο μακρινό, στην βροχερή Αγγλία, ζούσε ένα σκαντζοχοιράκι μικρό. Το όνομα του ήταν Φέλιξ. Ήταν στρουμπουλός, με σκούρο δέρμα, φορούσε κόκκινα τετράγωνα γυαλιά, είχε πεταχτά αυτιά και δεν είχε καθόλου αγκάθια, καθώς του τα 'χαν κλέψει μια βραδιά δυο γίγαντες. Τα είχαν χρησιμοποιήσει όλα σαν οδοντογλυφίδες για να καθαρίσουν τα δόντια τους από τα φαγητά που είχαν καταβροχθίσει. Έτσι ο Φέλιξ είχε μείνει πια φαλακρός! Θα μου πείτε και πού είναι το κακό να μην έχει κάποιος αγκάθια; Εάν ζεις στο βασίλειο των σκαντζόχοιρων είναι!

Όπως καταλαβαίνετε, όλοι τον πείραζαν και τον φώναζαν «γυμνούλη». Δεν του άρεσε καθόλου αυτό το παρατσούκλι, για αυτό περνούσε τον περισσότερο χρόνο του στο δωμάτιο του παρέα με τα πινέλα και τους καμβάδες του. Δεν έβγαινε πολύ έξω, ούτε είχε φίλους.

Κάθε Σεπτέμβριο στην Αγγλία τα βασίλεια όλων των ζώων διοργάνωναν ένα φεστιβάλ με μπαλόνια, κλόουν, μουσική, χορό και τραγούδια. Φέτος, όμως, υπήρχε και ένας διαγωνισμός. Όποιος κατάφερνε να φέρει το πιο όμορφο μπαλόνι κέρδιζε τροφή για ολόκληρο τον χρόνο. Στο βασίλειο των σκαντζόχοιρων δούλευαν πυρετωδώς για να είναι κατάλληλα προετοιμασμένοι για την νύχτα του φεστιβάλ. Έραψαν στολές, έφτιαξαν τις παραδοσιακές τους πίτες με φύλλα φθινοπωρινά, ετοίμασαν την χορωδία.... όμως υπήρχε ένα πρόβλημα. Οι βοηθοί του βασιλιά δεν μπορούσαν να μαζέψουν μπαλόνια. Κάθε φορά που επιχειρούσαν να φέρουν ένα μπαλόνι στο βασίλειο εκείνο ΜΠΑΜ έσκαγε στο άγγιγμα των αγκαθιών τους. Ο βασιλιάς τους ήταν πολύ προβληματισμένος, ώσπου πήρε μια απόφαση. Από τα μεγάφωνα του βασιλείου ανακοίνωσε:

Ακούσατε ακούσατε! Θέλω να μου φέρετε το πιο όμορφο μπαλόνι του κόσμου. Προσοχή όμως! Πρέπει να βιαστείτε. Το φεστιβάλ ξεκινά σε μια εβδομάδα. Όποιος βρει και μου φέρει αυτό που ζητώ θα τον κρίσω ιππότη του βασιλείου.

Ο Φέλιξ στο άκουσμα αυτό της ανακοίνωσης ανασκουμπώθηκε.

-Αυτή είναι η ευκαιρία μου! Τώρα θα δείξω σε όλους τι μπορώ να κάνω!

Αμέσως σηκώθηκε ντύθηκε και έφυγε από το σπίτι. Ήξερε πολύ καλά που θα έβρισκε το πιο όμορφο μπαλόνι του κόσμου! Στη διαδρομή συνάντησε πολλούς σκαντζόχοιρους που είχαν ξεκινήσει και εκείνοι την αναζήτηση! Όλοι τους ήταν γεμάτοι αυτοπεποίθηση και σιγουριά!

Ο Φέλιξ πήρε το μονοπάτι της κρεμαστής γεφύρας, χωρίς να πάρει είδηση ότι τον ακολουθούσαν άλλοι πέντε σκαντζόχοιροι. Και μάλιστα οι πέντε σκαντζόχοιροι που δεν συμπαθούσε καθόλου ο Φέλιξ μιας και τον ενοχλούσαν συνέχεια. Του έπαιρναν τα γυαλιά, γελούσαν μαζί του, τον κορόιδευαν για τα αγκάθια που δεν είχε.

Ο Φέλιξ απολάμβανε την βόλτα στο μονοπάτι. Αχ, πόσο του άρεσε η φύση! Πελώρια δέντρα υψώνονταν μπροστά του, ρυάκια κυλούσαν γοργά και πουλάκια τραγουδούσαν κελαηδιστά. Όλα ήταν τόσο όμορφα γύρω του, μα αυτός είχε μόνο μια σκέψη στο μυαλό του : το βασίλειο των μονόκερων! Εκεί θα έβρισκε το μπαλόνι που ζητά ο βασιλιάς. Θα του το πήγαινε, θα γινόταν ιππότης και όλοι πλέον θα τον αγαπούσαν και θα τον αποδέχονταν για αυτό που είναι.

Από αυτές του τις σκέψεις τον έβαλε η είσοδος στην κρεμαστή γέφυρα όπου ήρθε αντιμέτωπος με ένα από τους μεγαλύτερους του φόβους. Την υψοφοβία! Δάγκωσε τα χείλη του, έσφιξε τις παλάμες του και τραγούδησε από μέσα του το αγαπημένο του τραγούδι για να πάρει θάρρος. Ετοιμάστηκε, σήκωσε το πόδι του για να πατήσει πάνω στη γέφυρα, όταν ξαφνικά άκουσε φωνές. Ήταν οι πέντε σκαντζόχοιροι, που τον ακολουθουσών τόση ώρα.

- Χαχαχαχα κοιτάξτε τον παιδιά, πόσο γυμνός φαίνεται χωρίς τα αγκάθια του.

- Ωω, ναι Τζέρι, έχεις δίκιο και πόσο αστεία είναι αυτά τα γυαλιά που φοράει. Νομίζω δεν τα χρειάζεται.

Και με μια κίνηση του αρπάζει τα γυαλιά και τα πετάει κάτω από τη γέφυρα, στο απολυτό κενό. Ο Φέλιξ χωρίς τα γυαλιά του δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Έτσι οι πέντε σκαντζόχοιροι περνάν την γέφυρα και τον αφήνουν πίσω. Ο Φέλιξ πέφτει στο έδαφος και βάζει τα κλάματα. « Γιατί ποτέ δεν μπορώ να καταφέρω τίποτα;» σκέπτεται. «Τι κάνω λάθος;».

-Μήπως χρειάζεσαι βοήθεια; ακούει μια τσιριχτή φωνή.

Γυρνά και δεν βλέπει κανέναν.

-Εδώωω πάνωωω, του φωνάζει η φωνή.

Κοιτάζει ψηλά, και πάνω σε μια φορτωμένη μουριά διακρίνει ένα τοσοδούλικο γκρίζο σπουργίτι.

-Είδα τι σου συνέβη και λυπάμαι πολύ! Αλλά δεν πρέπει να το βάλεις κάτω, τον συμβούλεψε το σπουργίτι.

-Μα, δεν μπορώ να κάνω και άλλως, έχασα τα γυαλιά μου, χωρίς αυτά είμαι τυφλός, αποκρίθηκε ο Φέλιξ.

-Μμμ, εδώ νομίζω πως μπορώ να σε βοηθήσω εγώ, μπορώ να γίνω τα μάτια σου, απάντησε το σπουργίτι.

-Τι εννοείς;

-Ότι μπορώ να σε καθοδηγήσω να περάσεις την κρεμαστή γέφυρα και να φτάσεις στον προορισμό σου.

-Μπορείς να το κανείς αυτό για μένα; ρώτησε ο Φέλιξ.

-Εννοείται, απάντησε το σπουργίτι. Μου αρέσει να βοηθάω και να κάνω καινούριους φίλους.

-Σε ευχαριστώ πολύ! Αλήθεια πως σε λένε;

- Τζακ.

-Εμένα Φέλιξ, χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω, ειδικά μια τέτοια δύσκολη στιγμή.

-Λοιπόν είσαι έτοιμος;

-Αμέ!

- Ωραία, θα σου δώσω ένα σχοινί. Εγώ θα πετάω πάνω από τη γέφυρα με δεμένο το σχοινί στο πόδι μου και θα σε καθοδηγώ. Το μόνο που έχεις να κανείς εσύ είναι να προσέξεις μη σου φύγει το σχοινί από τα χέρια, σύμφωνα;

-Σύμφωνα! απάντησε ο Φέλιξ.

Το σπουργίτι πέταξε και έφερε στον Φέλιξ ένα μακρύ, χοντρό σχοινί φτιαγμένο από δέρμα αγριογούρουνου. Έτσι ξεκίνησαν σιγά σιγά να περάσουν την γέφυρα. Ο Τζάκ από ψηλά έλεγε στον Φέλιξ τι να προσέξει και πού να πατήσει.

-Πρόσεξε στα δεξιά σου έχεις μια μεγάλη τρύπα!

Και με την σειρά του ο Φέλιξ άκουγε τις οδηγίες και πήγαινε σιγά κρατώντας σφιχτά το σχοινί. Ο Φέλιξ κατάφερε να περάσει στην απέναντι μεριά της γεφύρας σώος και αβλαβής με την βοήθεια του Τζακ.

-Είδες; Σου είπα ότι θα τα καταφέρουμε, αναφώνησε ο Τζακ. Επόμενος προορισμός;

-Το βασίλειο των μονόκερων, απάντησε ο Φέλιξ.

- Τέλεια, φύγαμε!

Με την ίδια τακτική συνέχισαν τον δρόμο τους. Πέρασαν από την πόλη των ζαχαρωτών και δεν κατάφεραν να αντισταθούν, δοκίμασαν τα τεράστια γλειφιτζούρια με γεύση κεράσι, αλλά και τα χρωματιστά μαρσμέλους. Συνάντησαν νεράιδες που δεν μπορούσαν να πετάξουν, αλλά και καλοσυνάτες μάγισσες. «Τελικά πόσα πολλά και διαφορετικά πλάσματα υπάρχουν στον κόσμο!» αναρωτήθηκε ο Φέλιξ. Μετά από πολύωρο περπάτημα έφτασαν στον προορισμό τους. Πέρασαν την παραδεισένια πύλη και βρεθήκαν στο βασίλειο των μονόκερων. Όλα γύρω τους ήταν χρωματιστά. Οι σκεπές των σπιτιών ήταν φτιαγμένες από ουρασιά τόξα, από τα δέντρα κρέμονταν χρυσά μήλα και οι δρόμοι ήταν φτιαγμένοι από λιωμένες καραμέλες. Οι δύο φίλοι προχώρησαν θαυμάζοντας αυτό που αντίκριζαν τα μάτια τους.

- Συγγνώμη, κύριε μονόκερε, μπορώ να σας κάνω μια ερώτηση; είπε ο Φέλιξ. Πού μπορούμε να βρούμε το πάρκο με τα μπαλόνια;

- Στο τέλος αυτού του δρόμου, θα πάτε δεξιά, έχει μια μεγάλη ανηφόρα, αφού την ανεβείτε θα στρίψετε αριστερά και θα το δείτε. Σας προτείνω να βιαστείτε, όμως, γιατί με το που νυχτώνει το πάρκο το φυλάει ένας πελώριος κένταυρος.

- Ευχαριστούμε, αποκρίθηκαν με μια φωνή και ξεκίνησαν να πηγαίνουν προς τα εκεί που τους έδειξε ο μονόκερος.

Φτάνοντας στο πάρκο με τα μπαλόνια, πέτυχαν τους πέντε σκαντζόχοιρους που είχαν πάρει τα γυαλιά του Φέλιξ. Από ό,τι φαίνεται δεν είχαν καταφέρει ακόμα να πιάσουν κανένα μπαλόνι και ας είχαν φτάσει

πριν από αυτόν. Ο Φέλιξ χάζεψε για λίγο τα μπαλόνια και τότε το είδε! Το πιο όμορφο μπαλόνι του κόσμου. Γυαλιστερό και κόκκινο με πράσινες ρίγες.

-Αυτό θέλω, είπε.

Και πλησίασε το μπαλόνι. Πολύ προσεκτικά έκοψε το σχοινί που το κρατούσε στο έδαφος και -τσουπ- άρχισε να πέτα. Το μπαλόνι τον σήκωσε ψηλά. Αποχαιρέτησε τον φίλο του τον Τζακ και πήρε τον δρόμο του γυρισμού. Οι καημένοι πέντε σκαντζόχοιροι τον έβλεπαν να φεύγει και συνειδητοποίησαν πόσο λάθος τού είχαν φερθεί. Τώρα πια πετούσε στους αιθέρες ευτυχισμένος και χαρούμενος. Ξαφνικά όμως ένα δυνατός αέρας τον παρέσυρε και τον προσγείωσε πάνω σε δέντρο. Για καλή του τύχη πάνω στο δέντρο έμενε μια σοφή κουκουβάγια.

- Τι σου συμβαίνει τον ρώτησε;

-Αχ, χάθηκα, μπορείτε να με βοηθήσετε;

-Βεβαίως, τι χρειάζεσαι;

-Αρχικά τα γυαλιά μου, γιατί χωρίς αυτά δεν βλέπω τίποτα, αλλά δυστυχώς αυτή τη στιγμή ούτε ξέρω που βρίσκονται.

-Μάλιστα, μην ανησυχείς μπορώ να στο δανείσω τα δικά μου, έχω παρά πολλά ζευγάρια στο σπίτι μου, επειδή είμαι ξεχασιάρα και τα χάνω.

- Αχ, σας ευχαριστώ, είναι πολύτιμη η βοήθεια σας. Χρειάζομαι, όμως και κάτι ακόμα, έναν χάρτη γιατί δεν ξέρω σε ποια περιοχή βρίσκομαι.

- Αυτή τη στιγμή είσαι στην χώρα των γαλάζιων παπαγάλων, αλλά μπορώ να σου δανείσω τον χάρτη μου, άμα θες. Δεν είναι, όμως, ένας συνηθισμένος χάρτης. Πρέπει πρώτα να λύσεις έναν γρίφο για να ανοίξει και να μπορέσεις να τον διαβάσεις.

- Ωχ, και δεν είμαι καλός στους γρίφους...

- Μην ανησυχείς, είμαι σίγουρη ότι θα τα καταφέρεις. Λοιπόν, ο γρίφος λέει «τι ανεβαίνει και ποτέ δεν κατεβαίνει;».

Ο Φέλιξ στέκεται σκεπτικός απέναντι στην κουκουβάγια και ξαφνικά αναφωνεί:

- Το βρήκα, η ηλικία!!

- Μπράβο σου, αυτό είναι! Ο χάρτης πλέον είναι όλος δικός σου, να προσέχεις, είπε η κουκουβάγια και αποχαιρέτησε τον σκαντζόχοιρο.

Με τον χάρτη για βοηθό του ο Φέλιξ έφτασε πολύ γρήγορα πίσω στο βασίλειο των σκαντζόχοιρων και παρέδωσε το μπαλόνι στο βασιλιά. Το πλήθος από κάτω ζητωκραύγαζε. Όλοι τον χειροκροτούσαν. Ένωσε τόσο περήφανος! Ο βασιλιάς τον ευχαρίστησε για τον έγχρισε ιππότη. Τώρα ήταν όλα έτοιμα για το φεστιβάλ!

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

Ο Άρνυ και το μυστικό στη στάνη

ΤΣΙΠΚΑ ΔΩΡΑ

Όταν ο ήλιος κρύφτηκε πίσω από το βουνό, η μαμά άρχισε να ανησυχεί... Έκανε μια βόλτα μέσα στη στάνη για να ψάξει τον Άρνυ κι έπειτα έτρεξε με αγωνία στην πύλη. Μόλις τον είδε να καταφθάνει χοροπηδώντας, άρχισε να του φωνάζει, αγανακτισμένη:

- Άρνυ!!! Πού ήσουν πάλι; Σε λίγο βραδιάζει! Ο κανόνας της στάνης είναι ξεκάθαρος: «Κανένα πρόβατο έξω, μετά τη δύση του ήλιου!».

- Μαμααά, ήμουν στην πλαγιά με τους νέους μου φίλους, τα αγριοκατσικάκια, είπε ο Άρνυ, σα να μη συμβαίνει τίποτα.

- Αυτό το αρνί θα με τρελάνει! Πόσες φορές έχουμε πει ότι είσαι ασφαλής μόνο μέσα στο κοπάδι μας;

- Μα, μαμά, οι νέοι μου φίλοι είναι ασφαλείς και ελεύθεροι!

- Δεν με νοιάζει τι κάνουν οι άλλοι! Το δικό μου παιδί θα είναι μαζί μου, εδώ! Μη τυχόν και σε ακούσει κανείς να τα λες αυτά! Και κυρίως: μη ξεσηκώνεις τα αδέρφια σου!

- Αυτά δεν ξεσηκώνονται με τίποτα... ,μουρμούρισε το μικροκαμωμένο αρνάκι, ενώ βάδιζε απρόθυμα μέσα.

Ο Άρνυ, από μωρό, ξεχώριζε στο κοπάδι. Όχι τόσο για το μοναδικό, μαύρο τρίχωμά του, που όλοι ζήλευαν αλλά περισσότερο για τη συμπεριφορά και τις απόψεις του. Η οικογένειά του και η φίλη του η Αρετή, τον υπεραγαπούσαν, γιατί είχε καρδιά μάλαμα, όμως δεν ήταν λίγες οι φορές που χρειάστηκε να τον υπερασπιστούν επειδή τους έφερνε σε δύσκολη θέση...

Το επόμενο πρωί, ως συνήθως, βρέθηκε με την Αρετή.

- Γιατί άργησες πάλι χθες; τον ρώτησε η Αρετή χαμηλόφωνα. Κίνησες υποψίες... Οι δικοί σου έλεγαν ότι δεν είχες φύγει, μα εγώ σε είδα που ανέβαινες στην πλαγιά. Άλλωστε ξεχωρίζεις...

- Αν θες να μάθεις, έπαιζα με τους νέους μου φίλους και ξεχάστηκα, επειδή περνούσα τέλεια! Γιατί ρωτάς, Αρετή; Μήπως ήθελες να έρθεις κι εσύ; της είπε ειρωνικά.

- Όχι, βέβαια! Εγώ δεν πρόκειται να παραβώ τους κανόνες της στάνης μας! Σε ρώτησα, γιατί είσαι φίλος μου και δεν ξέρω για πόσο ακόμη θα μπορώ να σε δικαιολογώ... Ο Ζήσης και η παρέα του νομίζω ότι σε έχουν πάρει χαμπάρι... Μπορεί να σε καρφώσουν στον αρχηγό!

- Δε σου ζήτησα ποτέ να πεις ψέματα, αφού εγώ λέω πάντα την αλήθεια, όπως το πόσο χαζή είναι αυτή η παρέα που τους νοιάζει μόνο το κουτούλημα και πόσο βαρετή είναι η ζωή στη στάνη! Γι' αυτό και θα φύγω από εδώ όταν μεγαλώσω!

Τα είπε ο Άρνυ με μια ανάσα και, πριν προλάβει η Αρετή να πει κουβέντα, έτρεξε χοροπηδώντας να κυνηγήσει μια πεταλούδα που πέρασε από μπροστά του.

- Αν δε σε διώξουν, πριν προλάβεις να φύγεις...είπε από μέσα της, η Αρετή.

Παρόλο που είχε έρθει η άνοιξη και η φύση ήταν γεμάτη με νοστιμιές και μυρωδιές, τα πρόβατα δεν μπορούσαν να βγουν έξω, γιατί τις τελευταίες μέρες έβρεχε ασταμάτητα... Ένα πρωί επιτέλους, ο ήλιος που έλαμπε, στέγνωσε το χώμα και ζέστανε τον τόπο! Έτσι, όλο το κοπάδι βγήκε στο λιβάδι για βοσκή. Ο Άρνυ με την Αρετή και τα αδέρφια του, έτρωγαν και έπαιζαν χαρούμενοι στο λιβάδι, που είχε τρυφερό χορταράκι και πολύχρωμα λουλουδάκια. Ενώ ήταν όλοι μαζί, ο Άρνυ άρχισε να κυνηγάει μια μεγάλη μπλε πεταλούδα. Χοροπηδώντας για να την φτάσει, χωρίς να το καταλάβει, βρέθηκε κοντά στο ποτάμι. Εκεί που είχε τα μάτια του στην πεταλούδα, αισθάνθηκε απότομα, ένα δυνατό σπρώξιμο και βρέθηκε... μέσα στο ποτάμι! Έτσι όπως ήταν μικρούλης, βούλιαξε ολόκληρος! Αμέσως όμως σηκώθηκε, χωρίς να τα χάσει. Ο Ζήσης και η παρέα του, που ήταν όλοι τους ζυγούρια, δηλαδή έφηβα αρνιά, είχαν σκάσει στα γέλια...

- Χα, χα, χα!!! Αν και είναι κατσιασμένο, μωρέ μπράβο! Κοίτα πού έφτασε, μόνο με ένα σάλτο!

- Εσύ με κουτούλησες! του είπε ο Άρνυ, ενώ τιναζόταν.

- Εγώ; ρώτησε ο Ζήσης δήθεν απορημένος. Τα παιδιά εδώ είναι μάρτυρες... Είδατε κάτι τέτοιο;

- Όχι, όχι, μόνος του βούτηξε! φώναξε η παρέα.

- Θα σου δώσω μια συμβουλή κατσιασμένο: όταν λέει κάποιος τέτοια ψέματα, το ίδιο και πολύ χειρότερα μπορεί να πάθουν, τα μικρά του αδέρφια ή οι φίλοι του...

-Γι' αυτό, πρόσεχε τι λες! του είπε ο Ζήσης απειλώντας τον χαμογελαστά.

Μόλις τον είδε η Αρετή να έρχεται σαν τη βρεγμένη γάτα, απόρησε.

- Πρωί-πρωί πώς σου ήρθε να κάνεις μπάνιο, δεν κρυώνεις;

- Άσε, κυνηγούσα την μπλε πεταλούδα και δεν πρόσεξα ότι είχα φτάσει κοντά στο ποτάμι και έπεσα μέσα! της είπε γελώντας.

- Αμάν, βρε Άρνυ! Αυτή η μανία σου με τις πεταλούδες!

Μια άλλη μέρα, τα αρνάκια πήγαν να βοσκήσουν σε μια καινούρια περιοχή. Μέχρι να βγουν όλοι από τον φράχτη, ο Άρνυ, ενώ χοροπηδούσε, ξεχάστηκε και έφυγε πολύ πιο μακριά... Εκεί που έτρεχε, του έκοψε την φόρα ο Ζήσης με την παρέα του, που έπαιζαν κουτουλιές.

- Τι δουλειά έχεις εσύ εδώ; τον ρώτησε αγριεμένα ο Ζήσης.

- Ό,τι κι εσείς! του απάντησε με θάρρος ο Άρνυ.

- Φύγε, κατσιασμένο! Η περιοχή αυτή είναι δική μας! Δεν έχει φαγητό για σένα εδώ!

Και άρχισαν να τον πλησιάζουν και οι τέσσερις, απειλητικά... Ο Άρνυ δεν έκανε πίσω και τότε έτσι όπως τον είχαν περικυκλώσει, του έδωσαν όλοι από μία γερή κουτουλιά! Αμέσως μετά, έγιναν καπνός, για να μην

τους δούνε τα αρνάκια που είχαν φτάσει ήδη παραδίπλα και έπαιζαν. Η Αρετή, όμως, που έψαχνε να βρει τον Άρνυ, εκείνη την ώρα ήταν πίσω από κάτι θάμνους και είδε το περιστατικό. Έτρεξε κοντά στον φίλο της που ήταν ακόμη πεσμένος.

- Τι έγινε; Γιατί σε χτύπησαν; του είπε αναστατωμένη.
- Τίποτα, βρε... παίζαμε! της είπε κάνοντας τον άνετο, ενώ στην πραγματικότητα πονούσε παντού.
- Τι παιχνίδι είναι αυτό, τέσσερις εναντίον ενός;
- Ααα! Δεν το ξέρεις; Λέγεται Εξτρίμ Σπορτ! Και τώρα πάω στην πλαγιά εγώ! Και έφυγε, αυτήν την φορά χωρίς να χοροπηδάει, αφήνοντας την Αρετή σύζυλη.

Περνούσαν οι μέρες κι όλο και κάτι πάθαινε ο Άρνυ. Μια κούτσαινε, μια ήταν πρησμένο το μάτι του, μια του έλειπε τούφα απ' το μαλλί... Η μαμά του πίστευε ότι τα παθήματά του ήταν εξαιτίας της ζωηράδας του. Αλλά η Αρετή, καταλάβαινε ότι κάτι σημαντικό απασχολούσε τον φίλο της. Είχε χάσει την ανεμελιά του, ήταν πιο νευρικός και χανόταν με τις ώρες στην πλαγιά όλο και περισσότερο. Μα, κάθε φορά που τον ρωτούσε, έβρισκε μια δικαιολογία και εξαφανιζόταν χοροπηδώντας.

Ένα απόγευμα, που ο Άρνυ, ως συνήθως, είχε πάει στη βουνοπλαγιά, η Αρετή πήγε στην πύλη της στάνης για να τον περιμένει. Ήθελε να του φτιάξει το κέφι, γι' αυτό και του είχε υποσχεθεί ότι θα τον πήγαινε σε ένα μυστικό μέρος που είχε χιλιάδες πεταλούδες!

- Ααα,ν άτος! αναφώνησε, όταν είδε μια χοροπηδηχτή μαύρη φιγούρα να κατεβαίνει.

Ο Άρνυ από την άλλη, πρώτη φορά κατέβαινε τόσο νωρίς από την πλαγιά. Ήταν ενθουσιασμένος γι' αυτό το μαγικό μέρος. Όταν κατέβηκε και αντίκρισε μπροστά του τον Ζήση με την παρέα του, του κόπηκε το χαμόγελο και έμεινε κοκαλωμένος. Αντί όμως να του επιτεθούν ή να τον φοβερίσουν όπως έκαναν συνήθως, ο Ζήσης τον προσπέρασε και ένας από τους άλλους, του είπε δήθεν αδιάφορα:

- Κατσιασμένο, πριν λίγο πέρασε η φίλη σου και μας είπε, αν σε δούμε, να σου πούμε να πας να την βρεις στη Σπηλιά του Καλικάντζαρου!

Ο Άρνυ σκέφτηκε ότι επιτέλους τα ζυγούρια ωρίμασαν και θα έπαυαν να ασχολούνται μαζί του.

- Ευχαριστώ... του είπε και άρχισε να χοροπηδά για τη Σπηλιά.

Το αρνάκι σκαρφάλωσε τις πέτρες και μπήκε στη σκοτεινή σπηλιά φωνάζοντας την φίλη του.

- Αρετούλα!!! Βρε πονηρή, γιατί δεν μου είπες απ' την αρχή ότι είναι η Σπηλιά του Καλ...

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη λέξη και άκουσε πίσω του θόρυβο, σαν να κοπανιούνται πέτρες. Γυρίζει πίσω, έτρεξε προς την είσοδο και τι να δει: ήταν φραγμένη! Άκουσε φωνές και χαχανητά από έξω. Ήταν τα τέσσερα ζυγούρια που τον ξεγέλασαν για να τον φυλακίσουν στη σπηλιά! Ο Άρνυ δεν έχασε την ψυχραιμία του και φώναξε:

- Εντάξει... με ξεγελάσατε! Βγάλτε τώρα τις πέτρες!
- Τέτοια ώρα που κατεβαίνεις κάθε μέρα απ' το βουνό, θα οδηγήσεις λύκους στο κοπάδι μας! Εδώ λοιπόν είναι η θέση σου και όχι στη στάνη! του είπε με θυμό ο Ζήσης και επέστρεψαν στο κοπάδι, πριν προλάβει

να δύσει ο ήλιος.

Το μικρό αρνάκι, προσπάθησε να σπρώξει τις πέτρες, μα πού να βρει τη δύναμη...Δεν φοβόταν ούτε το σκοτάδι, ούτε το κρύο, ούτε τις νυχτερίδες που πετούσαν πάνω απ' το κεφαλάκι του, ούτε καν τον θρύλο του Καλικάντζαρου... Το μόνο που φοβόταν, ήταν ότι θα στεναχωριόταν η μαμά του και θα απογοητευόταν η φίλη του. Γι' αυτό, άρχισε να βελάζει δυνατά μπας και τον ακούσουν, μέχρι που αποκοιμήθηκε απ' την εξάντληση!

Στο μεταξύ, η Αρετή μάταια περίμενε τον φίλο της να έρθει! Απέφυγε να ρωτήσει την παρέα που πέρασε από εκεί νωρίτερα για τον Άρνυ, ώστε να μη φανεί ότι λείπει πάλι...Έτσι, παρόλο που είχε αρχίσει να σουρουπώνει, αποφάσισε να βγει για να ψάξει τον κολλητό της. Πήγε παντού τριγύρω όσο είχε φως και όταν νύχτωσε, άρχισε να φωνάζει:

- Άρνυυυυ!!!Άρνυυυυ!!! Πού είσαι; βέλαζε με αγωνία.

Παρόλο που φοβόταν τον θρύλο, πήγε στο τέλος και στη Σπηλιά του Καλικάντζαρου. Όταν φώναξε πάλι το όνομα του Άρνυ, βγήκε από ένα κενό στις πέτρες ένα σμήνος νυχτερίδες, κάνοντας τρομερό θόρυβο! Κατατρόμαξε, όταν πέρασαν σύριζα από το κεφάλι της, και τσίριξε.

Ο Άρνυ ξύπνησε από όλη την αναστάτωση και από τη γνώριμη τσιρίδα!

- Αρετηνή! Εδώ είμαι!!!

- Πού; Δε σε βλέπω!

- Μέσα στη σπηλιά, πίσω απ' τις πέτρες!

- Είσαι τραυματισμένος;

- Όχι, μόνο εγκλωβισμένος!

- Περίμενε, πάω να φέρω βοήθεια! του είπε η Αρετή και έφυγε σαν σίφουνας για τη στάνη.

Η Αρετή πήρε τη μαμά της και πήγαν στη μαμά του Άρνυ η οποία ήταν ανάστατη. Αφού την καθυσέχασαν, της εξήγησαν πώς έχει η κατάσταση και έτρεξαν και οι τρεις στη Σπηλιά. Οι δυο προβατίνες με τη βοήθεια της Αρετής, απομάκρυναν τις πέτρες, με σχετική ευκολία. Ο Άρνυ ξεπετάχτηκε απ' το σκοτάδι και έτρεξε στη μαμά του.

- Μα πώς κλείστηκες εκεί μέσα παιδί μου; τον ρώτησε η μαμά απορημένη.

- Όσο ήταν μέρα, κυνηγώντας μια πεταλούδα, τρύπωσα και μετά κύλισαν οι πέτρες και δεν μπορούσα να βγω...της απάντησε ο Άρνυ και προχώρησε μπροστά, χοροπηδώντας.

Καθώς προχωρούσαν μπροστά, η Αρετή του είπε ψιθυριστά:

- Φτάνει με τα ψέματα! Πες τι έγινε! Την αλήθεια!

- Θα σου πω αύριο... της είπε σιγανά.

Και, όντως, την επόμενη μέρα της εξιστόρησε όλα τα βάσανα που είχε υποστεί από τον Ζήση και την παρέα του και τον λόγο που δεν έλεγε την αλήθεια.

- Εντάξει, ήθελες να προστατέψεις εμάς τα μικρά.... Όμως έπρεπε να το πεις στη μαμά σου ή στον Κριάρι, τον αρχηγό! τον μάλωσε η Αρετή.
- Δεν θα με πίστευαν, γιατί είμαι το «μαύρο πρόβατο» στο κοπάδι, που πάντα μπλέκει σε μπελάδες.
- Αντίθετα, θα σε πίστευαν, γιατί είσαι το «μαύρο πρόβατο» που λέει πάντα την αλήθεια!
- Μα φταίω, έχει δίκιο ο Ζήσης... Κάθε φορά που επιστρέφω αργά, μπορεί να με ακολουθήσει κάποιος λύκος και να κινδυνέψετε όλοι σας!
- Άρνυ, τι λες; Δεν φταις εσύ που σε εκφοβίζουν! Μόνο αυτοί φταίνει! Όλο σου το σώμα είναι χτυπημένο και χθες κινδύνεψε η ζωή σου! Έλα, θαπάμε μαζί να το πούμε τώρα!

Έτσι, λοιπόν, πείστηκε ο Άρνυ και πήγαν μαζί στη μαμά του λέγοντάς της όλα όσα είχε υποφέρει από την παρέα του Ζήση το τελευταίο διάστημα. Αμέσως, η μαμά το είπε στον Κριάρι και αυτός με τη σειρά του, τους κάλεσε όλους σε συνέλευση. Ο Ζήσης, αμετανόητος είπε:

- Μόνο αυτός φταίει για ό,τι παθαίνει. Είναι ζωηρός και κινδυνεύουμε όλοι μας εξαιτίας του! Έπρεπε να πάρει το μάθημά του! Κι εμένα έτσι με συνέτιζε ο μπαμπάς μου και τώρα είμαι σωστός!
- Λάθος ο τρόπος του μπαμπά σου, γιατί ο εκφοβισμός δε συνετίζει, μόνο κακό μπορεί να φέρει! Του είπε ο Κριάρις και υποσχέθηκε μέχρι το τέλος της μέρας να βγάλουν απόφαση για την παραδειγματική τιμωρία της παρέας.

Μετά, απευθυνόμενος στον Άρνυ, είπε:

- Όσο για σένα, μικρό μαύρο αρνάκι που πάντα είχες λόγο για όλα, απορώ πώς κράτησες αυτό το μυστικό! Μόνο, να προσέχεις από εδώ και στο εξής, γιατί έξω από το κοπάδι μας είναι πολύ επικίνδυνα!

Ο Άρνυ, που απέκτησε πάλι τη φωνή του, είπε:

- Υπόσχομαι ότι θα έχω τα μάτια μου δεκατέσσερα, αλλά όπως είδατε όλοι, τελικά κάποιες φορές είναι πιο επικίνδυνα μέσα στο κοπάδι παρά έξω στο σκοτάδι!

Και μετά... έφυγε χοροπηδώντας!